

558 körüli időkben egy "ÚJABB NÉP" jelent meg a kínai történelemben, amely Szibéria felől érkezett a Kínai birodalom határaihoz. Ez az új nép magába olvasztotta az útjába került kisebb - nagyobb távolkeleti hun törzseket és azokkal felerősödve Középáziába nyomult. Ezt az újabb népet a történelemtudomány UIGHUR, vagy UGOR népnek nevezi. Az UIGHUROK (UGOROK) 565-ben rátörtek a FEHÉR HUNOK OXUS FOLYÓ környékén fekvő központi hazájára és ott egy UIGHUR BIRODALMAT szerveztek. Az uighurok egyrésze betört a Kínai birodalomba is, ahol összekeveredtek az ősidők óta ott élő távolkeleti hunokkal úgyhogy a mai történelemtudományban, mint uighurok ismeretesek, annak ellenére, hogy vérségileg inkább hunok, mint uighurok. Az uighurok megjelenése után a távolkeleti hunok nagytömege belevegült a kínai népbe és annak egyik legfontosabb alapeleme lett. Azonban néhány összittya hun törzs, hun nép megtartotta népi közösségét és a mai napig is fennmaradt. Ordos puszta környékén ma is ott él egy 3-4 milliónyi hun nép, akik a távolkeleti hunok utódai.

Egy francia jezsuita szerzetes tudós révén tudomásunkra jutott, hogy ORDOS területén ma is élnek hun eredetű népek. Licent francia jezsuita szerzetes mondotta: — "Ásatásaim során elvetődtem egy Mongóliához tartozó területre, amelyen olyan népet ismertem meg, amely a magyarhoz hasonló nyelven beszél. Különös nép, szomszédaitól elütő a nyelve és a szokása. Teljesen elzárkózva él, nem keveredik szomszédaival. Nem tudtam eligazodni a nyelvükön, de azok a francia atyák, akik régen azon a vidéken dolgoztak azt állították, hogy az a nyelv, amelyen az a nép beszél a magyar nyelvhez hasonló. Megtanultam a nyelvüket s alig vártam, hogy magyar emberrel találkozzam s próbát tegyek."

Licent jezsuita szerzetes elbeszélte kínai élményeit egy magyar jezsuitának, Szajkó Józsefnek és ki is próbálta az Ordoson elsajátított nyelvet. Szajkó a Shanghai obszervatórium vezetője volt, rendtársain keresztül jelentést tett erről a magyar kormánynak. A magyar kormány az ismertetés alapján megbízást adott Szajkó atyának, hogy derítse fel az ordospusztai állítólagosan magyarul beszélő nép állapotát, életmódját, szokásait és nyelvét és az összegyűjtött adatokat juttassa el Budapestre. Azonban az időközben kitört kínai forradalom és a második világháború gátat vetettek ennek a kutatómunkának.

*

*

*

NEGYEDIK FEJEZET

SZUMIROK, ŐSARABOK, HYKSZOSZOK, ETRUSZKOK, PHOENICIAIAK, VAGY FÖNHUNOK, PALESZTINAI PELAZGOK VAGY PHILISZTEUSOK

Szumirok: — Titkos erők gátolják az ősi magyar múlt feltárását, mert nem tudják elviselni, hogy a magyarság jelentős ősmúltat bír. Tévedni lehe, azonban történelmet hamisítani nem, mert az igazság előbb, vagy utóbb úgyis kiderül.

Halévy és Goldziher zsidó akadémikusok el akarták ködösíteni Kisázsia, illetve a Tigris és az Euphrátes folyók vidéke ősnépének a történelmét, mivel az a magyarság őstörténelmének bizonyult, de az őstörténelemkutatás, mindent megvilágításba hozott.

Ma a "Börtönök és az akasztófák korában" élünk, amelyben a legnagyobb történelmi szerepet a zsidóságnak juttatták. Elhitették az emberiséggel, hogy történelmükben a legnagyobb szerepet a zsidóság töltötte be, mert ők ismertették meg a világgal az EGY ISTEN eszméjét. Elhitették az emberekkel, hogy a zsidó volt az egyetlen nép, amely az Istenben hitt és ennek alapján olyan erkölcsi törvényeket alapított meg, melyek a mai civilizáció alapjai. Azonban kiderült, hogy minden szép és nemes követésre méltó példa, erkölcsi és szellemi nagyság, hűség és álhatalosság, istenfélelem és emberszeretet a TURÁNI EMBER LELKÉBŐL fakadt.

Az ősturáni nagycsalád egyik hatalmas hajtása a SZUMIR NÉP sok-sok évezreddel ezelőtt már így oktatta az ifjúságot:

— "Barátodról, társadról rosszat ne beszélj,

Gyalázatosat, titokzatosat ne mondj,

Barátságot gyakorolj.

Ha ígérsz, teljesíts, cserben ne hagyj!" —

— (H. V. Hilprecht, "Die Ausgrabungen im Bel-Tempel zu Nippur", Leipzig, 1903 54. s.) —

Kisáziában a Tigris és Euphrates folyók vidékének kik voltak a legrégebb lakói? — A szumirok. Ma már semmi kétség sincs az iránt, hogy az a nép a TURÁNI NÉPEK NAGYCSALÁDJÁBA tartozott; irodalmi emlékeik, amelyeket 1802 óta tudnak olvasni a hozzájuk értő tudósok, azt bizonyítják, hogy nyelvük ragozó nyelv volt, mint a magyar, történelmük bekapcsolódik a Kárpátmedence történelmébe.

*

*

*

Az ősturán SZUMIROK hazájukat "MADÁNAK", vagy "KI-EN-GI"-nek is nevezték. A "KI-EN-GI" szó jelentése az IGAZI ÚR ORSZÁGA, a MADA szó jelentése pedig "FÖLD, MEZŐ, ORSZÁG, HEGY". — (J. Dynely Prince, "A hymn to the golden Baus, Old Testament and Semitic Studies in memory of W. R. Harper", Chicago, 1908., 228. o.) —

A MADA szó egy másik ősi jelentése a NÉGY FOLYÓ ORSZÁGA, amit az ősi ISTÁR HYMNUS sorai örökítenek meg. — "Babylonian and Assyrian Literature", New York, Colonial Press kiadás, 164. oldal.) —

— "Oh, Nagyasszony,
Az Erech-i Négy folyó országának a királynője,
Békítsd meg a szíveket.
Oh, Nagyasszony. A Kelet hegyeinek Királynője." —
* * *

A MADÁK, vagy Oppert francia tudós véleménye után SZUMIROK, paptörténeiseik feljegyzéseiben hazájuk MADA, vagy KI-EN-GI alapításának idejét a Vízözönt megelőzően 432,000 évre viszik vissza.

Will Durant, "The Story of Civilization — I. Our Oriental Heritage", című könyve 120. oldalán ezeket írta:

— "Ugyanakkor a paptörténeisek igyekeztek egy elég bőséges múltat teremteni a szumir civilizáció minden csodájának a kifejezéséhez. Az összes királyokról egy jegyzéket készítettek, amely a vízözön idején túl 432,000 évre ment vissza. Két uralkodóról Gilgamesh-ről és Tamuz-ról olyan benyomásos történeteket mondtak el, hogy az utóbbi a babyloniai irodalom költeményeinek a legnagyobb hőse lett. Tamuz bevonult a babyloniai pantheonba és a görögök Adonisa volt." —

C. W. Ceram, "Gods, Graves, and Scholars" — The Story of Archaeology. — című Londonban, 1952-ben kiadott könyve 312-317. oldalain írja:

— "A vízözönutáni első uralkodócsalád azt állítja önmagáról, hogy huszonhárom királyuk összesen 24,510 évig, három hónapig és fél napig uralkodott. Nem csoda tehát, ha a nyugati kutatók eleinte egyáltalán nem adtak hitelt a királyjegyzéseknek.

A kutatók kétkedése azért is érthető, mert századunkig a régészek egyetlen olyan király nyomát sem tudták megtalálni, mely a vízözönutáni időkben uralkodó nyolc uralkodóház tagjai között szerepelt volna.

Amikor azonban Woolley szeme láttára tűntek elő a legősibb kultúrának egyre ősi rétegei, egyszerre megnövekedett a bizal-

ma, a régi király-jegyzékekben. hasonló bizakodással, hasonló körülmények között állott ott, mint egykor Schliemann Homerosa és Pausaniasa előtt. És őt is a szerencsés véletlen segítette megerősítő bizonyítékokhoz.

Kaldeában az Úr melletti al' Ubaid domb belsejében találta meg Woolley Nin Kharság anyaistennő templomát. Lépcsők, teraszok, előcsarnokok, rézzel berakott faoszlopok, gazdag mozaik, szarvas és oroszlánszobrok díszítették a templomot. A világ legrégibb épülete volt ez, amely a nagyságot és a művészi megmunkálást párosította. Sok értékes és értéktelen tárgy között egy arany nyakéket is talált Woolley a templomban. A nyakék felírta adott hírt Woolleynak a templom építőjéről. Világosan, olvashatóan állott rajta a név: A-ANNI-PAD-DA.

Woolley egy mészkőtáblát is talált. Ez még az arany nyakéknél is többet árult el. Fejlett ékírással jegyezték rá, hogy a templomot A-ANNI-PAD-DA ÚR királya, MES-ANNI-PADDA, Úr királyának a fia avatta fel.

Mes-Anni-Padda a királyjegyzéken, mint a vízözönutáni harmadik uralkodócsalád megalapítója szerepel, tehát azoknak a királyoknak volt az egyike, akiknek történelmi létezésében eddig kétkeltek." —

MADA, KI-EN-GI-RA, VAGY SZUMIR ORSZÁG

Tigris és Euphrates vidékén magasra nyúló romok egy letűnt civilizációról, egy régen a történelem színpadáról látszólag eltűnt népről emlékeznek meg. Az a nép, ki ma ezeknek a romoknak a környékén él, babonás félelemmel kerüli el ezeket a helyeket. A vidék civilizálatlan nomád és félnomád arabjaiban az a hit él, hogy "nem emberi kéz műve, ezek a romok, hanem azoktól a hitetlen óriásoktól származnak, akikről a próféta azt mondta, hogy magasabbak voltak a legmagasabb datolyapálmáknál.

Az ősi romokról először a XVI. században Rauwolf augsburgi orvos és Eldred angol kereskedő számoltak be, akik arra jártak.

A XVII. században Pietro della Valle és Vincenzo sienai karmelita szerzetesek jártak Babylon romjai között, akik közül Pietra della Valle volt az első, aki ékírással köveket talált, amelyeket Európába hozott.

A XVIII. században Niebuhr és Beauchamp apostoli vicarius, a XX. században Olovier természettudós, majd Claudius James Rich jártak Babylon romjai között. Majd kezdetét vette a vég-

nélküli érdeklődés a romok iránt, amely még napjainkban is szakadatlanul tovább tart.

1818-ban Porter angol festő Hilla környékén járt. 1852-ben egy francia kutatócsoport érkezett Babylon romjaihoz és megkezdte az ősi romok feltárását. Ezt az első tudományos kutatócsoportot Fresnel volt arábiai francia konzul és Thomas vezették. A kutatás eredményeiről Jules Oppert, "Expedition scientifique en Mesopotamie" című munkájában számolt be.

Oppert, Rawlinson (1854), George Smith (1873), Hormuzd Rassam (1879), a Német Keleti Társaság (1901) voltak az első komoly tudományos kutatók. Utánuk újabb és újabb csoportok érkeztek és a romok feltárása még napjainkban sem ért véget.

A fáradságos és óriási költséggel járó romkutatások óriási sikerrel jártak. Mahler Ede, "Babylonia és Assyria" Budapesten, 1906-ban megjelent értékes történelmi munkája 10-12. oldalain írja:

— "Amely sok évezredes törmelék alól felszabadulva Mezopotámia földjén napvilágra került és a művelődésnek olyan, soha nem sejtett fokáról tesz tanúságot, amelyet az emberiség már sok ezer évvel elért. Százvezrekre rúgnak, az ékírásos okmányok, amelyeket agyagból, kőből és fém-ből készült emlékekre véstek, karcoltak. Szobrok, sírkövek és obeliszek, agyaghengerek és hasábok, kőlapok és bronztáblák feliratokkal vannak borítva. A templomok és paloták falain, amelyeket a régész ásója a földből mintegy elővarázsolt, hivatalos királyi feliratokkal találkozunk, hol fejedelmek és uralkodók tetteit örökítették meg.

Ezekhez járul az égetett agyagból készült táblácskák megszámlálhatatlan tömege, amely a babyloniai sokféle irányú tudományos irodalmat (astronómiai és astrológiai szövegek, mennyiségtani, lexikografiai, történelmi és földrajzi tartalmú okmányok) és szép rioldalmi terméket (eposok, legendák, mythosok, himnuszok, varázsigék, állammesék, tsb.) tartottak fenn számunkra és a babyloniai vallási meggyőződéséről és tudományos működéséről egyaránt tanúságot tesz. Ezek az eredeti, tehát nemzeti források, amelyekről ma a babyloniai és assyr viszonyokról való ismereteinknek legjavát köszönhetjük.

Azonban nem felel meg a tudományos eljárásnak, ha a nem ékírásos tudósításoktól minden tudományos értéket letagadnánk. Még mielőtt a babyloniai és assyrok nemzeti értékeit felfedezték és kibetűzték, a nem ékírásos irodalom ismerete volt az egyedüli forrás, amelyből az ország történetének kikutatásához egyes adatokat meríthettek. Nem csekély anyagot szolgáltatott e tekintet-

ben az ó-testamentum könyvei: mert ha a héber történelmi munkák nem is egységes munkák, hanem inkább eredeti források sokszoros szisztematikus és tendenciózus átdolgozásainak eredményei, mégis az azokban összehalmozott anyag nagyobb figyelmet érdemel." —

*

*

*

AZ ÉKÍRÁSOS FÖLIRATOK KIBETÜZÉSE

A talált ékírásos feliratok óriási izgalmat váltottak ki az egész tudós világban. Titkokat rejtettek az ősi agyagtáblácskák, amelyeknek megfejtése fellebbentheti a fátylat arról a népről, akinek alkotásai most romokban fekszenek a sivatag homokja alatt. Kezdetét vette az ékírás kibetűzése. Az első sikert 1802-ben Grotenfend György Frigyes gottingai tanár érte el. Carsten Niebuhr 1788-ban az általa 1765-ben Persepolisban talált vésett feliratokról másolatot készített. Ezek a feliratok legtöbb helyen három nyelven is voltak egymás mellett. Mind a három nyelvű vésett felirat ékírású volt. Ennek a szövegnek az egyikét próbálta Grotenfend kibetűzni és sikerült is 13 betűt megállapítani, amelyből csak négy volt helytelenül meghatározva. Többet Grotenfend felmutatni nem tudott, mert nem volt kellő nyelvismerete.

Az igaz sikert azonban Grotenfendtől függetlenül 1835-ben Rawlinson érte el. Rawlinson fedezte fel a híres BEHISTANI SZIKLAFELIRATOT. Rawlinson, angol tiszt volt, aki a perzsa hadseregben teljesített szolgálatot. A helyszínen kezdte tanulmányozni az ékírásos feliratokat. Az általa talált sziklafelirat, egy majdnem megközelíthetetlen magasságban lévő dombormű alatt volt, amely Dáriusz perzsa királyt ábrázolta. A felirat 400 sorból áll és lemásolása két évig tartott.

Rawlinsonon kívül, Hicks és Oppert fáradságos munkáinak köszönheti a mai történelemtudomány, hogy az ékírás titka megoldódott.

Az ékírás és a zsidók.

Amint megfejtették az ősi ékírásos táblák nyelvét, azonnal vita tárgya lett a nyelv. Halévy József Romániából Budapestre került zsidó nyelvész azt szerette volna bebizonyítani, hogy az a nyelv, amelynek a titka megoldódott a zsidó (héber) nyelv őse és az a nép, akitől az származik zsidó (szemita) nép volt. A nyelvvita folyamán azt is hajtogatta Halévy, hogy a szumir nyelvnek elnevezett kibetűzött nyelv, valójában nem is volt soha élő nyelv, hanem csak a szemita jellegű babylóniai nyelvnek egy mes-

mesterséges nyelvjárása, amelyet csak a papság használt.

Az assyrológusok legkiválóbb képviselői: Amiaud, Bezold, Delitzsch, Haupt, Hommel, Jensen, Lehmann, Menant, Oppert, Pinches, Rawlinson, Sayce, Schrader, Strasmaier, Winckler, Zimmern, stb. azt állították, hogy a kibetűzött ősnelv a szumir nyelv élő, létező nyelv volt. Ez egy ősnépnek az élő nyelve volt, aki az írást is feltalálta.

Ez ellen a határozott megállapítás ellen csak egyedül Halévy szállt síkra, aki haláláig tagadta a szumir nép és a szumir nyelv létezését.

A londoni British Museum conservatora Pinches Theophil véleménye a következő volt: — "Semminemű okát nem látom annak, hogy a babyloniai és assyr szövegeket "NEM SEMI IDOMÁJÁT" nyelvnek ne tartsam. — Ha az egész rendszer, amelyet akkádnak neveznek, csak titkos írás egy bizonyos neme — amint ezt Halévy állítja — akkor nehéz elhinni, hogy a királyok kormányzói rendeleteikben olyan rendszert használjanak, amelyet a nép közt senki sem ismer. hogy pedig kereskedelmi szerződéseikben ily titkos írásmódot használjanak, nézetem szerint teljesen lehetetlen." —

H. Sayce nyilatkozata: — "Véleményemet, amelyet a szumir-akkád kérdésben már 1887-ben kifejeztem, nem változtattam meg. Azt hiszem, hogy Babylonia első népe, mely az ékírást feltalálta NEM SZEMITA NÉPFAJ volt és saját nyelvvel bírt." —

Zimmern Henrich a lipcsei egyetem assyrológiai tanára mondotta: — "A szumir (kizárólagosan így nevezném, nem pedig szumir-akkádnak), külön a szemita assyrtól teljesen eltérő nyelvnek tartom." —

P. Jensen marburgi tudós, aki a szumir szövegek megfejtésében a legnagyobb érdemeket szerezte így nyilatkozott: — "A szumirnak valóságos nyelvi voltát tovább is tagadni, különös tudatlanságról tanúskodna." —

Halévy amikor azt állította, hogy a szumir ősturáni nyelv a ZSIDÓ (HÉBER) NYELV ŐSE VOLT, akaratlanul igazat mondott. Ugyanis időszámításunk VII. évszázadában a BIBLIA KUTATÓK a Közelkeleten ősidőkben használt, de már feledésbe ment ősturáni nyelvekből EGY MŰ NYELVET ALKOTTAK. Ezen a műnyelven írták meg a MAZARETIC BIBLIÁT. Ezt a műnyelvet MAZAR-HABIRU nyelvnek nevezték el, mert a műnyelv szerkesztőinek az volt a véleménye, hogy ŐSIDŐKBEN KÖZELKELETEN A MAZAR NYELVCSOPORTBAN voltak használatban.

Mario A. Pei, a columbiai (USA) egyetem nyelvész tanára, "The World's Chief Languages" című könyve 29. oldalán írja: — "A zsidó nyelv magában foglal néhány olyan fontos nyelvet, amelyek idők folyamán eltűntek a történelem színpadáról. Ezek közül a jobban ismertek a canait, a moabit, a föníciai, (a kartágói ágával együtt), az arámi és a syriai." —

Ugyanezen könyve 30. oldalán folytatja: — "a palesztinai zsidó (Hebrew) nyelv természetében egy felújított műnyelv." —

Jegyzet

S. Laing — "Human Origins." — London: Chapman and Hall, Ld. 1892. 58 - 59 oldalak.

— "This Turanian population had been long settled in Mesopotamia before the accession of Sargon I., and before the supremacy of the Semitic races began to assert itself." —

61. oldal.

— "It is important to remark that in those earliest monuments both the language and the art are primitive Accadian, with no trace of Semitic which must have long prevailed before Sargon I. could have established a Semitic dynasty over a united population of Accads and Semites living together on friendly terms. The normal Semites must have settled gradually in Chaldea, and adopted to a great extent the higher civilization of the Accadians. ..." —

J. M. Allegro, a manchesteri egyetem összehasonlító szemita nyelv tanára a "Dead Sea Scrolls" című könyve 50 - 55. oldalain írja, hogy a "Hebrew műnyelv" megalkotása nagyon sok nehézséget alkotott. Holt nyelven írt okmányok alapján alkották meg a bibliai nyelvet. Ezekben az okmányokban csak mássalhangzók voltak, a magánhangzókat úgy kellett betoldani, ami sok torzításra adott alkalmat." —

Mahler Ede, a már idézett könyve 187. oldalán írja: — "Le-normant, aki a szumir nyelv védelmében szállt síkra, abbeli gyanújának adott kifejezést, hogy Joseph Halévy nyelvész szumir ellenes fellépéseinek indító oka, annak semi származásában keresendő és csak szemita létéből kifolyólag szállt síkra a "SEMI NÉP" becsületéért és dicsőségéért." —

A szakértők körében az a nézet is kialakult, hogy a szumir ékírás, az egyiptomi képirás és a kínaiak írása közös eredettel bírnak.

Tiele C. P. Babylonisch — assyrische Gesichte" című könyve (Gotha 1886 - 1888) 561. oldalán írja: — "...hogy ők is (tudni-

illik a szumirok) csak átvették az általuk használt írást és hogy ez oly nép sajátsága volt, amely a tenger felől magasabb műveltséget nyújtott nekik. Egész határozottsággal állítom, hogy ez az írás sem az egyiptomiaktól, sem a kínaiaktól nem származott, de viszont sem az egyiptomi, sem a kínai írás nem utánzata a babyloniainak. Egyedül csak az lehetséges, hogy ez a három írásrendszer KÖZÖS EREDETTEL BÍR, de a három nép mindegyikénél önállóan fejlődött ki. De akármiképpen álljon is a dolog, az az egy kétségtelenül bizonyos, hogy NEM A SZEMITÁK VOLTAK AZ ÁLTALUK HASZNALT ÍRÁS FELTALÁLÓI, hanem azt a SZUMIROKTÓL vették át.” —

Jules Oppert volt az első, aki SZUMIR névre utalt, mint olyanra, amely egyedül jogosult. Oppert főérvei a következők voltak, amelyeket a „Journal asiatique, Serie VII. T. V.”-ben tett közzé: — „A turáni királyok, akik a szumirok és akkádok királya címét megalkották, felirataikban a szumir nevet tették az első helyre. A szumir név nem más, mint Assyria országnak TURÁNI NEVE. A turáni uralkodók, akik TURÁNI NYELVEN ÍRTAK, a szumir nevet „KI-EN-GI” jegyekkel fejezték ki, ami annyit jelent, hogy „AZ IGAZI ÚR ORSZÁGA.” —

* * *

Mada, Ki-En-Gi-Ra, vagy Szumir ország a kultúra és a civilizáció bölcsője.

A szumir nép történelme a föld legrégebb kultúrnépének az életét és műveit beszéli el. Hogy teljes egészében kibontakozzon előttünk ennek az elveszettnek hitt ősnépnek az igazi értéke, meg kell ismerkednünk először a Tigris és Euphrates folyók vidékének éghajlati viszonyaival, amelyek a történelemelőtti időkben sem lehettek jobbak, mint ma.

Ez a föld a hegyek kiemelkedése utáni közvetlen időkben is, akár csak, mint ma, pusztá és sivár lehetett, amelyet a két folyó torkolavidékénél mérget lehelő mocsarak valósággal a halál völgyévé tettek. Nyáron igen nagy a meleg. A hőmérséklet árnyékban 50 C-ot, azaz 120 F-t is meghalad. Még nagyobb mértékben nyomasztóan hat a levegő nagy páratartalma, különösen a tengerpart közelében. A tél nagyon esős, de nem hideg. Hó és jég sohasem fordul elő. A nyár csapadékban szegény és a gyakori óriási viharok homokfelhőket és nem esőt hoznak a sivatagok felől. Az északkeleti részek és a Tigris balparti területek viszonyai jobbak. A levegő hűvösebb és nedvesebb, de a meleg nem olyan nyomasztó. Az északkeleti hegyes vidéken a hideg nagyon is érezhe-

tő. Ha figyelembe vesszük ennek a földnek a nagyon is mostoha éghajlati viszonyait és azt is, hogy itt Kr. előtt évezredekkel ezelőtt már egy valóságos földi paradicsom keletkezett, bámulat tölt el bennünket, mert ezek a tények a szumir nép szorgalmára, kitartására és élelmességére mutatnak rá. Csak egy ilyen tulajdonságokkal rendelkező nép volt képes ilyen mostoha földből kincseket kitermelni. Ma már szerencsés helyzetben vagyunk, mert megismerhettük a szumir nép kultúráját és civilizációját, amely elvitathatalanul a MAGYAR NÉP ŐSEINEK, vagy VÉRROKONAINAK nevezhetjük.

Most beszéljenek a tények és a korunk nagy történészei erről a népről.

Will Durant, „The Story of Civilization — I. Our Oriental Heritage” című 124. oldalán írja: — „A szumir civilizációt a kezdetleges cserepes és mesteri ékszeripar közötti különbségben lehet felértékelni. Ez egy összetétele volt a durva kezdetlegességnek és a néhai, de mesteri tudásnak. Itt a mi jelenlegi tudásunk határain belül találhatók: az első államok és birodalmak, az első öntözési rendszer, az aranynak és az ezüstnek a használata, mint érték meghatározó, az első üzleti szerződések, az első hitelrendszer, az első törvénykönyv, az első nagyobb kiterjedésű kifejlődése az írásnak, az első mondák a világteremtéséről és a vízözönről, az első könyvtárak és az iskolák, az első irodalom és verselés, az első szépítőszerke- és ékszerek, az első szobrászat és domborművek, az első ív, oszlop, boltozat és kupola.

Itt jelentek meg először, amiről tudunk a civilizáció nagyobb szabású bűnei: a rabszolgaság, az önkényuralom, a papiuralom és a hódító háborúk.

Ez egy másféle, kifinomult, dús és bonyolult élet volt. A természetes egyenlőség azonban az erős részére kialakította itt az emberek között a pompának egy újabb fokát, a többi számára pedig a nehéz és fegyelmezett munkának a rendszerét.” —

Will Durant könyve 129. oldalán írja: — „A papok adták a nevelést és a mitológiát. Minden bizonnal igyekeztek tanítani és nemcsak a mondákon keresztül uralkodni. A legfőbb templomhoz iskolákat is építettek, ahol a papság a lányokat és a fiúkat írásra és számtanra tanította. Kialakították bennük a HAZASZERETETET és az ÁHITATOT, némelyiket előkészítették a közhivatalnok magas hivatására is.

129-130. oldalak. — „A házasság máris egy bonyolult intézmény volt, amelyet sok törvénnyel szabályoztak. A menyasszony megtartotta hozományát felett — amit az apjától kapott — a ren-

delkezést a házasságban, s habár a férjével közösen élvezték, a nő határozta meg annak a hagyományozását (öröklését). A nőnek egyenlő jogai voltak a férjével a gyermek felett. A férj, vagy felnőtt fiúgyermek távollétében a nő kezelte a birtokot, mint az otthont. A nő önállóan foglalkozhatott üzlettel és önállóan tartott és rendelkezhetett saját rabszolgái felett. Néha, mint SHUB-AD, királyi méltóságra is emelkedhetett és uralkodhatott az ország felett, pompával és uralkodó kecsességgel. — (SHUB-AD, ÚR királynője volt Kr.e. 3500-ban.) — De minden váltságos időben a férfi volt az úr. A tulajdonjog és az öröklési rendszerből kifolyólagos jogok mind a két félnél már életben voltak.

A házasságtörés a férfinél megbocsájtható szeszély volt, de a nőnél halállal büntették. A nőtől azt várták, hogy gyermeket adjon a férjének és az államnak, ha magtalan volt el lehetett tőle válni minden további ok nélkül. A gyermekeknek jogai nem voltak, ha a szülők nyilvánosan megtagadták őket, kérhették a városból való eltávolításukat is.” —

Harold T. Wilkins, "Secret Cities of Old South America", (Atlantis Unveiled) Londonban 1956-ban kiadott könyve 423. oldalán írja: — "A (szumirok) hajómérnöki és hajóépítő tudása hihetetlenül régi lehetett. Miles Poindexter, "Peruvian Pharaohs" című 1938-ban kiadott könyvében kimutatta, hogy az ősszumirok több ezer évvel ezelőtt föltalálták a hajót és a nagy három- négy árbócos hajóikkal széleskiterjedésű kereskedelmet bonyolítottak le a Csendes és az Indiai óceánokon. Meghalitickori és kultúrbeli főnökeik az ARS-ok voltak, elmenekülve a Csendes óceánon végbe ment nagy kataklizmából Délamerikában gyarmatot alapítottak. Már Kr.e. 12000 évvel ezelőtt az ősszumiroknak gerendákból ácsolt hajójaik voltak. Ezeknek a szumiroknak a hajóépítéséről szóló leírást vették át a zsidók a Bibliában.

Az ősszumirok összeköttetésben állottak a régi ANATOLIAN-SOKKAL, azaz a TOLTEKOKKAL, vagyis azok elődeivel. Főnökeiket úgy a szumirok, mint a toltékok a tengerek királyainak nevezték.” —

Nabonidus káldeus király, aki Kr.e. 530 körül uralkodott a régi Sippari Naptemplom javíttatása alkalmával egy régi agyaghengert talált, amely most a londoni British Múzeum tulajdona. Ezt az agyaghengert a Naptemplom alapjaiban Kr.e. 5700-ban SHAR-GENA fia NARAN-SIN helyezte el. Az agyaghenger feliratai szerint ERIDU városa Kr.e. 6000 évvel egy nagy tengeri kikötő volt és a Perzsa öböl fejénél feküdt, ami most 150 mérföld távolságra van a mai tengerparttól. Azok a régi szumirok,

akik ezt a kikötővárost építették, a Világ négy részének az uralkodóinak nevezték magukat, mint ahogyan a délamerikai fehér A-YARSOK is, akik a perui inkák leszármazottainak tartották magukat.” —

*

*

*

OKTATÁS, TUDOMÁNY, MŰVÉSZET

Samuel Noah Krammer, "History begins at Sumer" című könyvében feltárja a szumir kultúra és civilizáció csodáit. Többek között írja: — "A papok nemcsak vallásitanítással, istentisztelettel foglalkoztak, hanem a szumir nép tanítói, tanárai, az egész szumir műveltség képviselői és terjesztői is voltak. Kötelességük volt az isteni szertartásokról való gondoskodás és a tudomány, művészet ápolása. Minden templom mellett egy iskola volt, valamint egy templomi könyvtár, amelyben a tanításhoz szükséges könyveket gyűjtötték egybe.

A papok külön rendet alkottak és a legrégebb szumir időkben maga a király állott az élükön. Nimród szumir legendabeli első királyuk kezében nemcsak a legfőbb világi hatalom, hanem a legfőbb egyházi méltóság is egyesítve volt.

A szumir tudományok között talán a legfejlettebb a számtanon és a mennyiségtanon kívül a csillagászat volt.” —

Harold T. Wilkins könyve 408. oldalán írja: — "Viduljon fel mindenki és mondja együtt a római Ciceróval, hogy a legnagyobb szemtelenség a babyloniaiaktól és azoktól, akik a Kaukázus térségében laktak az volt, hogy azt állították, hogy megfigyelték az eget és a csillagok útjait és megtartottak olyan emlékműveket, amelyeken csillagászati megfigyeléseik 470,000 évre mennek vissza.” —

Azonban bármit is mondtak a rómaiak, a szumir műveltség és civilizáció olyan magasan állott a római felett, hogy annak csak az árnyékában húzódhattak meg Róma bölcsei. A szumirok a csillagászatban tanítói voltak minden kultúrnépnek. A legnagyobb pontossággal számították ki a csillagok keltének és nyugtának az idejét, a Nap, a Hold és a csillagcsoportok kulminációját, ismerték a Nap- és Holdfogyatkozások időszakos visszatértét. Ismerték az állatkört és így a trópusi év csillagképeit is.

Hommel és Sayce megállapításai szerint a szumirok ismerték a Hold fázisait és a holdat égi útjában a hónap 1-5 napján ANU-nak, 6-10 napjain IA-nak, 11-15 napjain (vagyis a teli Holdat) BEL-nek nevezték. Igen fejlett csillagászati ismeretük rendezett naptárjukban nyert kifejezést.

A szumir időbeosztás a HOLDÉVEN alapult, amennyiben az egyes hónapok tartamát a Hold keringése határozta meg és a nap járását is figyelembe vették úgy, hogy az év időről-időre – természetesen meghatározott szabályok szerint – 12 hónap helyett 13-at számlált. A szumirok már igen korán megismerkedtek azzal a ténnyel, hogy 19 napév 235 synodikus hónappal egyenlő, mert $19 \text{ napév} = 19 \times 365.25 = 6,939.75 \text{ nap}$, $235 \text{ synodikus hónap pedig} = 235 \times 29.53095 = 6,939.77325 \text{ nap}$.

Minthogy 19 tiszta holdév $19 \times 12 = 228$ holdhónapot számlált 19 év folyamán ehhez a 228 hónaphoz még 7 hónapot fűztek és ezeket aképpen osztották szét, hogy egy 19 éves ciklus folyamán minden 3, 6, 8, 11, 14, 16 és 19 év 13 hónapból álló szökőév volt.

A holdtólte napján teljes fényben jelent meg a Hold és ez volt az a nap, amikor nem lehetett többé sem növekedést, sem pedig fogyatkozást észlelni. Ugyanis ezen a napon a pházisképződés teljes befejezést nyert. A sa-ba-ti szó jelentésére nézve, tehát annyi, mint befejezni, bevégezni, bezárulni, lezárulni, végére érni, készen lenni, vagy véget érni. Érthető tehát, hogy a szumirok egy időkör, időszak, vagy ciklus végetértét, befejezését, bevégezését SA-BAT-TI szavukkal fejezték ki. Később azonban nemcsak a holdtólte napját, hanem minden phasis-napot, vagyis minden napot, amelyen a Hold valamilyen időszaka véget ért SA-BAT-TI-nak nevezték és megünnepelték. Ez pedig a HETEDIK NAP volt. Az ilyenképpen keletkezett HETIKÖR-nek, mint HÉTNAPOS IDŐKÖRNEK a megállapítását, utóbb egészen elkülönítették a Hold körforgásától és így következetes módon magától állott elő a HÉT HETEDIK NAPJÁNAK a megünnepelése, amelyet az INDO TURÁNOK már ugyis ősidők óta megünnepeltek. — (Lásd. A. C. Bouquet, "Sacred Books of the World")

SZOMBAT, amelynek a vallásos megünnepelése az ősturánoknál természetes módon fejlődött ki, később, mint annyi más, kiforgatott értelemmel átment a zsidókhoz is.

A régi görögök csillagászati ismeretei, a nap és éjegylenlőség előrehaladásának felfedezése, a bolygók mozgásának ábrázolására szolgáló külkörök teoriája, a HÁROMSZÖGTAN megállapítása és az evictios egyenlet felfedezése a Holdpályán, közvetlenül a szumiroktól érkezett csillagászati ismereteken alapult.

*

*

*

A romhalmazok azokon a helyeken, ahol valamikor egy világbirodalom központja állott, csak keveset árulnak el a régi ha-

talomból, azonban a feltárt könyvtáraik ékírásos agyagtáblái az őskorszakbeli kultúra és civilizáció csodáiról tesznek tanúbizonyságot. Az emberiség mai kultúrája, amelyet, mint görög és római örökségnek emlegetnek ma már bebizonyosodott, hogy szumir, ősturáni örökség. Az elmúlt század tudósai és tanárai még azt hirdették, hogy A TURÁNI HORDÁK a fehér faj legalsó fokán állanak, akik csak romboltak és soha semmit sem alkottak. Azonban a HUSZADIK ÉVSZÁZAD, vagyis a BÖRTÖNÖK ÉS AKASZTÓFAK KORSZAKA bebizonyította, hogy nem a TURÁNI EMBER az, aki rombol és pusztít.

*

*

*

SZÁMTAN ÉS MATHEMATIKA

A szumir matematika hatvanas számrendszeren alapult. Ezzel a módszerrel elképesztően magas számértékekhez jutottak el. A görögöknél, akiktől a matematika-asztronómia terén is sokat átvettünk, már a TIZES SZÁMRENDSZER is a számtalan fogalmával kapcsolódott össze s a MILLIÓ fogalmát Európában csak a XIX. század honosította meg. Egy KUJUNDZSIK dombjáról való ékírásos szöveg azonban olyan matematikai sorozatot ad meg, amelynek végösszege a mi számolási rendszerünkben 195.255.200.000.000-nak felel meg. Ilyen nagy szám Descartes és Leibniz idejében szóba sem jöhetett volna.

A szumiroknak két számrendszerük volt, a HATVANAS és a TIZES számrendszer. A hatvanas számrendszerben a 60 számnak ugyanaz volt a szerepe, mint a tizes számrendszerben a 10-es számnak. Az ásatások alkalmával napfényre került számtani segéd táblácskák a számtanműveletek megkönnyítésére szolgáltak. Az agyagtáblákon a 60-as számrendszer szerint 1-től 38-ig terjedő számok négyzeteit és köbjeit jegyezték fel. A kört 360 részre osztották és felfedezték, hogy a körnek a sugara hatszor mérhető fel a kerületére és így a szabályos hatszöget megtudták szerkeszteni. Ezt a szumirok által megszerkesztett HATSZÖGET ALKOTÓ CSILLAGOT is kisajátították a zsidók és DÁVID CSILLAGÁNAK nevezik.

A hat szögpont a kört egyenként 60 részre osztott hat ívre osztotta és így a hatvanas beomlás alapját nyerték, amelyet az idő és mértékosztásoknál használtak fel.

*

*

*

ORVOSTUDOMÁNY

Nemcsak a csillagászat, a számtan és a matematika állott a

szumiroknál igen magas fokon, hanem az orvostudomány, különösen a sebészet. A szumir orvosok elsősorban sebészek voltak. Az ősi szumir orvostörvényeket Hammurabi babyloniai király egységbe foglalta és egy két és egy negyed méter magas diorittömbre vésette. A diorittömbre vésett törvények 215-től 227-ig terjedő pontjai a sebészekről gyógyítás céljából ejtett sebekről szólnak: 215. törvénycikk.

— "Ha orvos a műtési késsel valakin súlyos sebet ejt és meggyógyítja, vagy valakinek a daganatát nyitja és ezzel szemét menti meg, 10 sekel pénzt kapjon az orvos." —

216. tc.

— "Ha rabszolga volt, ennek ura 2 sekelt fizessen az orvosnak." —

217. tc.

— "Ha szabadon bocsátott volt, 5 sekel pénzt kapjon az orvos." —

218 tc.

— "Ha orvos műtési késsel valakin súlyos sebet ejt és ezzel megöli, vagy valakinek a daganatát felnyitja és az illető a szemét veszti, vágassanak le a kezei." —

219. tc.

— "Ha orvos műtési késsel rabszolgán ejt súlyos sebet és megöli, a rabszolga helyébe más rabszolgát adjon." —

Ha a törvényeket vizsgáljuk, megállapíthatjuk, hogy nemcsak az orvos tiszteletdíját határozták meg, hanem az orvosi felelősséget is. Ezekből a törvényekből látható, hogy a szumir nép az orvosi tiszteletdíj és orvosi felelősség törvénybeiktatásával is évezredekkel megelőzte a nyugati embert.

*

*

*

TERMÉSZETRAJZ

A természetrajz és különböző ágai is fontos tudományos jelleggel bírtak. Állatokat, növényeket és ásványokat összefoglaló jegyzékeiket rendszerbe foglalták.

*

*

*

IRODALOM

A szumir irodalom, lyrai költészet, époszok, levélirodalom, hősköltemények és a vízőzönről szóló elbeszélés az ősi szumir nyelv fejlettségéről, gazdaságáról és szépségéről tanuskodik. Különösen

érdekesekek és szépek a Kr. e-i 4000 - 2500 évek közötti időkből származó táblácskák, amelyek tiszta szumir szövegeit szumir nyelven író és gondolkodó szerzők írták.

A párisi Louvre-ben van a híres Telloh-i lelet, amelynek teljes anyaga eredetű szumir mű. ERECH város elpusztítására vonatkozó vezeklő ima minden sora az 1956-os magyar szabadságharc rémségeire emlékeztet.

Rawlinson gyűjtemény IV. kötet, 19. 3. szám.

— "Ó Istennőm, meddig düljön még az ellenség e hazában? Uruk-ban, fennsleges városodban a nyomor uralkodik; I-ul-bár-ban, a jóslat hazájában víz gyanánt folyik a vér. Országaidat tűzzel pusztítja, csak füstöt látni mindenütt. Ó Istennőm, a szerencsétlenséghez vagyok láncolva, Ó Istennőm, megkörnyékeztél, bánatba hoztál." —

*

*

*

IPAR

A szumir kerámiai ipar nagyon fejlett volt. Tetszetős edényeket festéssel díszítettek és zománcoltak. Számtalan terrakottából való szobrocska maradt utánuk és ezek az élethű apró művek művészi hetetségüket bizonyítják.

Az üveggéskészítésben valóságos mesterek voltak és nagyon értettek a fémek megmunkálásához is. Számtalan vörösrézről, vagy bronzból készült tárgyat ismerjük. A vasat már igen korán ismerték és mindenesetre jobban használták azt, mint az egyiptomiak.

Madge Jenison, "Roads" című Londonban kiadott könyve 107. oldalán írja: — "A vasnak a használata Kisázsiaiban sokkal korábbi volt, mint Európában. Szumir országban talán Kr. e. 7000 évvel már elkezdtek a vasat és a bronzot megmunkálni. Termelésükben nem volt semmiféle próbálgatás, vagy kísérletezés. A vasfejú lándzsa megmunkálójá benne van az Odisszeában." — (ODYSSEY angolul) —

Dísz tárgyak készítésére aranyat, ezüstöt, bronzot, drágaköveket, kagylókat és elefántcsontot alkalmaztak. Ékszereik, mint karperecek, fülbevalók, nyakláncok, mellűk, stb., rendszerint nemesfém-ből, gyakran gyöngyökkel kirakottan készültek.

Piperecikkeiket, mint fésűket, tűket és ezekhez hasonlókat a legnagyobb gonddal és művészi formában készítették.

Bútoriparuk nagy pompát fejtett ki. Az előrehaladott kultúrájuk egyik legjellemzőbbje az, hogy a használatban volt nagyszámú háziszerszámaik mellett az EVŐESZKÖZÖK is szerepeltek. A KANÁL, a KÉS és a VILLA használata a szumiroktól ered.

ZENE

A szumirok nemcsak a tudományban, művészetekben és az i-parban voltak eredetiek és nagyok, hanem a zene terén is. Valásos ünnepélyeket ábrázoló domborműveiken ott láthatók a zenészek, akik különböző zeneszerszámaikon egyedül, vagy karban játszanak, igen gyakran ének kíséretével.

A szumir domborműveken láthatók a húros és fúvós hangszerek, hárfá 11 húrral, — Amivel Kr. e. a IV. században a milesusi THIMOTHEUS dicsekedett, hogy meghonosította a 11 húrral bíró hárfát. — a dobot és a cimbalmot.

Lásd: C. F. Lehmann, "Babyloniens Kulturmission einst uni jetzt", Leipzig. 1905. p. 11.

Művészet és építészet.

A szumir művészet úgy a babyloniaiaknak, mint az assziroknak a tanítója volt. Assur és Bábel syro-arab fajú népe buzgó tanítványnak és tehetségnek bizonyult, de tanítványoknál és utánzóknál többre sohasem vitték. Eredeti dolgokat, olyanokat, amik méltó helyet foglalhattak volna el a szumirok mellett, soha nem teremtettek. Amit a művészet terén alkotni tudtak, azt mind a szumiroknak köszönhatték. — Lásd: C. P. Tiele, "Babylon assyr Geschichte", II. kötet 588. oldalát. —

A szumir építészeti tudomány igen magas fokon állott. A fennmaradt dombormű ábrázolásokból kitűnik, hogy ismerték a kupolával való fedést, de nemcsak a félkörívet, hanem a csúcsos ívet is alkalmazták boltozataikon úgy, hogy nagyon is valószínű, hogy a CSÚCSOS IV idoma az ARABOK közvetítése révén került Mezopotámiából Európába, ahol kiszorította a román építkezési mód félkörívet, ami szintén szumir örökség volt és a gótikus építkezés legjellemzőbb vonásainak egyikévé lett. A magánépítkezésben a FÉLGÖMB és a TOJÁSALAKÚ KUPOLA uralkodott. A Khorsabad-i palota romjai bedőlt dongaboltozatok határozott nyomait mutatja. A palota hosszan elnyúló főtermeit dongaboltozattal fedték be és az újabb kutatások kiderítették, hogy ennek a palotának a négyzetes alaprajzú főterme felett kupola emelkedett.

C. W. Ceram idézett könyve 316. oldalán írja: — "Leonard Woolley, akitől legtöbbet tudunk meg a szumirok titokzatos népéről, az építkezés terén mutatta be, hogy egy szumir alkotás hogyan hatott évezredek át.

Az európai építészetben a boltív csak Nagy Sándor hódító hadjáratain keresztül vált ismeretessé. A görög építészek mohón kaptak rajta és mint új építkezési formát bevezették ... a nyugati

világba. ... A görögök szerepét azután a rómaiak vették át. Babylonban általánosan elterjedt volt a boltív. Nabukodnosor Babylon újjáépítésénél használta Kr. e. 600-ban. Őr városában még ma is áll egy ív Kuri Galzu templomában. Kuri Galzu Babylon egyik királya volt Kr. e. 1400-ban. Őr városában Kr. e. 2000 körül a szumir polgárok lakóházaikban a kapuboltozatot téglából készült és valódi ív alakjában rakták fel. Nippurban egy boltozattal átívelt lefolyócsatorna Kr. e. 3000-ból való. Őr városban a királysírok tetőzeténél is találunk boltíveket. Ez a lelet további négy, vagy ötszáz évvel vezeti vissza az építészeti formát. Íme egy világosan követhető vonal a SZUMIR KULTÚRA hajnalhasadásától a modern időkig." —

*

*

*

RUHÁZAT

Valami gazdagabb és ízlésebb, mint a szumir fejedelmek és nagyok ruházatánál alig elképzelhető és emellett sző sem lehet barbár díszről és cicomáról. Csak felette művelt és jó érzékben arisztokratikus nép tud művészies értelmet oly annyira egybekapcsolni technikai jártassággal és a mindennapi, sőt általános házi használatban lévő tárgyakat is oly sok ízléssel megneemesíteni, mint a szumir,

A világ első törvénykönyve.

A Tigris és az Euphrates folyók völgyét általában a kultúra és a civilizáció bölcsőjének tartják. — (L. Dupley Stamp, "Asia. A regional and economic geography", London 1957. 158. oldal.) —

A szumir kultúra és civilizáció rendkívüli teremtménye mindezen területen éreztette hatását. Minden, ami Babylonban és Nínivében gazdagon virult, szumir talajból fakadt.

A Susaban talált nagy törvénytábla, amely Hammurapi kódexét tartalmazza az ószumir alapvető jogok és szokások összefoglalása.

Ami számunkban abban a gyűjteményben meglepő, mert modern, világos büntudat kidolgozása és tisztán jogi szempontok hangsúlyozása (vallási parancsolatok korlátozása mellett. Például a "vérbosszú", — amely a későbbi kultúrákban élt, sőt Európa egyes részeiben századunkig, a zsidóságban ma is él, az ősi szumir törvények tiltották.

A jogsérelem megtorlója az állam — és ez a legmodernebb a susai törvénytáblán — és nem az egyén. Lényegében az ószumir törvények egészen a Justinianus kódexéig és a Code Napoleonig hatottak. (Lásd C. W. Ceram, idézett könyve 292-293 ol-

dalait).

A Hammurapi törvénytáblát 1902. év elején De Morgan francia archaeológus és Schell dominikánus szerzetes fedezte fel, amely egy két és egy negyed méter magas diorittömbe volt vésve. Az összumir alapvető jogok és szokások összefoglalását tartalmazó Hammurapi törvénygyűjtemény az egész emberiség történetében a legfontosabb okmányok közé tartozik.

Az összumir törvénygyűjtemény minden egyes mondata önként kínálkozik a Mózes féle törvényekkel való összehasonlításra. Az 1901. évi december és 1902. évi január havában SUSA AKROPOLISA-nak halmán kiásott diorittömbe véselt törvények bebizonyították, hogy Mózes törvényeit az ősturán szumir emberi agy adományaként kell tekintenünk. A törvénygyűjtemény 44 feliratos hasábot és 282 törvénycikket tartalmaz.

Tartalmukat tekintve az egyes pontok a következőképpen csoportosulnak:

1-5. pont tartalmazza a perrendtartást, különösképpen pedig utasításokat ad arra nézve, hogy bebizonyíthatatlan vádak, nevezetesen a bírókkal szemben, miképpen nyomozandók ki és rendelkezik arról, hogy a bíró részéről esetleg elkövetett tévedést miképp kell jóvátenni.

6-20 pont a lopást tárgyalja, különös tekintettel a templomi és királyi javak elidegenítésére. Itt történik említés arra nézve is, hogy mi a teendő oly esetben, amikor elveszített jószág idegen kezekben található.

21-25 betörésről és rablásról szól.

26-41 pont a katonai vétségeket tárgyalja, amelyek között a leg súlyosabban a szökést büntették.

42-47 pont szántóföldek bérbeadásáról szól.

48-52 pont az aratások elzálogosítását szabályozza.

53-65 pont kertek, mezők, szántóföldek bármilyen módon való megkárosítását tiltja és bünteti.

67-99 pontok hiányoznak. Ezek a részek megsemmisültek.

100-107 pont oly üzletekről szól, amelyekben közvetítő vagy üzlettárs részes.

108-111 pont a vendéglősök igazát érinti.

112 pont a sikkasztásról szól.

113-119 pont az elzálogosításról és bűnrészességről szól.

120-126 pont letéteményről szól. Ezeket követik a házasság jogaira vonatkozó törvények, amelyek nemcsak mindkét házasság igényeit és a gyermekek jogait szabályozzák, hanem tárgyalják a házassági ígéret be nem tartását, az elválást, a házasságtörést és a

többnejűséget is. Idetartozik a 127-194 pont is, míg a 195-214 pont a megtorlást tárgyalja.

215-227 pont az orvosokról szól.

228-233 pont az építőmesteri felelősséget tárgyalja.

234-240 pont hajóács, hajós jogok és köteleességek szabályozása.

241-252 pont kölcsönkért állatokról és az ezeket érő károkat szabályozza.

253-277 pont munkások jogairól szól.

278-282 pont a rabszolgákról szóló rendelkezéseket tartalmazza.

Az emberiség történetében a legnagyobb jelentősége a SZUMIR népnek volt és nem a zsidóságnak. A teremő, aki megteremtette a TURÁNI EMBERT a teremő befejezése után végigjárta a világot és rendezte, szervezte művét, végzetet, sorsot rendelt a TURÁNI NÉPNEK. A Mindenható keze elért a Kárpát-völgyétől egészen Délmezopotámiáig, addig a földig, amit ma a tudósok SZUMIR FÖLDNEK neveznek, de ma már jól tudjuk, hogy az a nép, amely a Kárpátmedencéből, vagyis őshazájából kirajozva letelepedett évezredekkel ezelőtt a Tigris és az Euphrates folyók völgyeiben egy magyar fajú, összittya-hun nép volt, amely magát soha nem nevezte szumirnak, mert országának a neve MADA, vagy KIENGIRA volt.

Most felfedeztük a mi ősi tudományunk kiapadhatatlan forrásait — mert szükségünk van arra, hogy a mostani tévutakon járó megzavarodott világunkban az igazság fénye kiderüljön.

*

*

*

ŐSARABOK ÉS AZ ARAB FÉLSZIGET

Krisztus előtt két és fél évezreddel ezelőtt az Arab félsziget egy igen termékeny terület volt.

H. St. J. B. Philby, "ARABIA" című 1930-ban kiadott könyve 15. oldalán írja: — "Egy bizonyos és minden vitán felül áll, amikor a Jégkorszakban egy jégtakaró fedte be az északi földgömb egy jelentékeny részét az Arab félsziget egész szélességén át legalább három folyó folyt keletről nyugat felé. Ezekben az időkben egy nagy tó is volt az Arab félszigeten, amely azonban valamely földtani, időjárásbeli változásnál eltűnt." —

Ma az egész Arab félsziget Palmirától Mekkáig, sőt azon túl is egy víztelen sivatag, amely tele van kialudt vulkánokkal. Az utolsó tűzhányó kitörés 1253-ban (i. sz.) volt.

A három nagy folyó és tó eltűnt, az egykoron működő tűzhányók elcsendesedtek, csak a nagykiterjedésű megfeketedett éles kövekkel teleszórt terület a néma tanúja a mozgalmas időknek.

Vulkánikusüveg (Silicate glass) és meteor vas (meteoric iron) ma is nagy számban található a kialudt tűzhányók környékén.

Az arab félsziget déli részén ősrégi romokat találtak, amelyeket az idő és az időjárás vasfoga jórészt megsemmisített. Ősrégi földművelés és kertgazdálkodás nyomai is kimutathatók, melyek a nagy homoktakaró alatt nyugvó ősrégi romokkal együtt néma tanúi azoknak az időknek, amikor még ez a föld dúsan termő, éppen olyan termékeny, bőven öntözött és sűrűn fásított vidék volt, mint az ugyanazon a szélességi fokon fekvő India.

Hadramut és Aden tele volt gyümölcsfákkal, egy igazi paradicsom lehetett, de egy borzalmas természeti tűnemény (katakliзма) mindent tönkretett, elpusztított.

A terület őslakossága az ŐSARAB NÉP igen nagy múltra tekint vissza és nem fedi a valóságot az az állítás, hogy az ARABOK SEMITA NÉPEK volnának.

A zsidó őstörténelem koholmányai szerint az arabok a zsidókkal egy törzsből erednek. Noé legidősebb fiának SEM-nek szépukájája Héber, apja volt Jekta-nak, a jektaniták őseinek, IZMAEL pedig (Ábrahám fia) Jektán testvérétől, Falegtől származott, a hetedik őr.

A zsidó őstörténelem szerint a Vízözön Kr. e. 2328-ban volt, Noé a Vízözön idején 600 éves, Sem pedig 100 éves volt.

Az arab ősnép Kr. e. 2400-2300 körüli időkben már a kultúra és a civilizáció fejlett fokán állott, mert városokat épített, földeket művelt, iparral és kereskedelemmel foglalkozott, míg az ARJA FAJÚ NÉPEK, akik csak a Kr. előtti évezredben tűntek fel először a történelem színpadán a római időkben még a kultúra és a civilizáció igen alacsony fokán állhattak.

H. G. Wells állítása szerint: — "Az árjak nem tömörültek városokba, hanem nagy területen elszórva éltek, családokba, törzsekbe verődve. Választott vezéreik alatt laza szövetségben állottak egymással. Kölcsönös segítség céljából megvoltak a maguk gyülekező helyei, ahova veszély idején a marháikkal együtt menekültek és ahol cölöpkerítéssel, földsáncokkal övezett táborhelyeket építettek. Ezeknek a táborhelyeknek a nyomai még ma is fellelhetők Európa egyes vidékein." —

Az arab hagyományok szerint őseik a Vörös-tenger keleti partvidékén országot alapítottak. Az ősarab uralkodóház megalapítója KATAN volt, ennek fia ABDESSEN építtette SABA városát, amelyet a szárazság ellen óriási víztartókkal, a nyári árvizek ellen pedig hatalmas töltésekkel védett. Ezeket a töltéseket egyszer elpusztította egy nagy természeti tűnemény és az akkor ke-

letkezett árvíz mindent megsemmisített, a lakosság akkor északra menekült.

Az ország harminckettedik uralkodója BILKIS királynő volt, állítólag ő volt az a sábai királynő, aki SALAMONT meglátogatta Jeruzsálemben. (?)

Werner Keller, "The Bible as History — Archaeology confirms the Books of Books", című könyvében írja: — "Wendel Philips a kaliforniai egyetem által támogatott fiatal amerikai kutató vezetésével egy régész csoport ásatásokat végzett Imam Ahmed akkori yemeni király országában Marib közelében. A kutatók egy ősrégi város romjaira akadtak, amely állítólag egykor Sheba királynőnek a fővárosa lehetett." —

A feltárt ősi arab város központjában egy nagy homokdomb ősrégi templom romjait találták, amelynek tojásdad alakú alapfelülete, hossza több mint 300 lábnyi volt. A kutatók megállapítása szerint ennek az ősrégi arab templomnak az alapjai teljesen azonosak voltak Mozambiqu portugál gyarmat őserdőjében feltárt ősi templom alapjaival.

A mozambiqui és a maribi templomok alapformái feltűnően azonosak, feltételezhető, hogy mind a kettőt ugyanazon ősnép építhette. A jelek szerint az ŐSARAB NÉP Kr. e. 10-12000 évekkel ezelőtt Kelet-Afrikában, a mai Mozambiqu portugál gyarmat területén élhetett és onnan vándorolt be Arábiába, amely azokban az időkben még igen termékeny és nagyon kedvező éghajlatú terület volt.

Azonban egy nagy természeti tűnemény Kr. e. 2400-2300 körüli időkben ezt a kulturált és civilizált vidéket elpusztította, átalakította. Az Arab félsziget terület megemelkedett, a folyók és a tó eltűntek, az éghajlat megváltozott és a föld kiszáradásnak indult. A kiszáradt földeket a szélviharok telehordták futóhomokkal és csak azokon a helyeken maradhatott meg az élet, ahol a feldőlt föld hasadékaiból kitörő talaj- és forrásvizek a körülöttük megmaradt zöld foltokon, gyepszigeteken (Oázisok) az ottrekedt lakosság életét biztosítani tudták.

Az elpusztult és kiszáradásnak induló Arábia ősnépe az éhínség elől észak felé menekült új hazát keresni. Vándorlásaik közben egy nagyon termékeny és jól megművelt földet vidékére értek, ahol Oppert francia tudós véleménye alapján SZUMIR-nak elnevezett "ŐSTURÁNI NÉP" évezredek óta nagy városokat épített és civilizált városállamokat alapított.

Az első ősarab emberáradat elkerülte az Euphrates folyó alsó szakaszánál elterülő UR VÁROSÁLLAM hatalmas ültetvényeit és

az Euphrates-Tigris folyók középső szakaszánál fekvő kisebb szumir városállamok területére szivárgott be. Az őslakó szumir nép befogadta a jövevényeket, munkát, földeket juttatott nekik. Néhány évtized leforgása alatt a befogadott jövevények megsokasodtak és annyira elhatalmasodtak, hogy a befogadó, vendéglátó ősnép nyakára növe a hatalmat magukhoz ragadták.

Az első ősarab összefogás történelmi személye, mint "Első Szárgon" akkádi (agadi) király ismeretes a világtörténelemben.

Mahler Ede, "Babylonia és Assyria" Budapesten 1906-ban kiadott könyve 35. oldalán írja: — Mindenesetre hézagoss, de kétségtelen adat szerint Szargon agadi király születéséről, emelkedéséről ugyanaz a legendaszerű monda szól, mint a bibliai Mózesről és a mely különböző változatokban az "ŐKOR BIRODALMAINAK MÁS ALAPÍTÓIT" is övezte: — "Anyám fejedelemsasszony volt (papnő, zárdafőnök elnevezése), atyámat nem ismertem, míg atyám fivére az Azupirani város melletti hegyen lakott az Euphratesz partján. Anyám a fejedelemsasszony viselője lett velem, titokban szült engem, nádból készített kosárba helyezett, melynek nyílásait szurokkal kente be, a folyóba tett, mely nem csapott össze felettem. A folyam Akki vízmerítőhöz vitt, Akki szíve jóságában kiemelt és fiának nevelt." —

Első Szargon ősarab király történelmi személy, aki Kr. e. 2350 körüli időkben élt. Első Szargon egy új korszakot indított el, amelyet egy ősrégi szumir városállam után "AKKÁD" után AKKÁDI KORSZAKNAK neveztek el. Ez a korszak azonban Kr. e. 2150-ben véget ért.

Ugyanezt a legendát számos történelmi munka ismerteti. H. G. Wells, "A világtörténet alapvonalai" című Budapesten kiadott magyarra fordított könyve 146-147. oldalain írja: — "Én vagyok Szargon, Akkadia hatalmas királya. Szegény nő volt az anyám, apámat nem ismertem. Apám fivére a hegyek között élt. ... Anyám, aki szegény volt, titokban szült engem. Gyékénykosárba tett. A kosarat földi szurokkal kente be és engedett a folyón, amely azonban nem nyelt el engem. A folyó elsodort és elvitt Akkihoz a földművelőhöz. Akki a földművelő szíve jóságában befogadott engem. Akki a földművelő kertésznek nevelt. Kertészkedésemben kedve tellett ISTAR-nak és királlyá lettem." —

Ivar Lissner, "The Living Past — The Great Civilization of Mankind" című könyve 37. oldalán írja: — "Szargon anyja papnő volt, aki gyermekét születése után egy gyékénykosárba tette, melyet szurokkal kent be. A kosarat a folyóba tette, ahonnan azt egy munkás kiemelte. Akki kertész a talált gyermeket felnevel-

te, akiből később Kish városállam királyának Ur Zab Aba-nak a pohárnoka lett. Szargon, mikor felnőtt az uralkodót megfosztotta trónjától és önmagát tette meg Kish városállam királyának. Leverte Lugalzaggisít is, akit Nippur városállam Enlil temploma előtt élve ketrecbe zárva közszemléletre tett ki." —

Will Durant, "The Story of Civilization — Our oriental Heritage" című könyve 121. oldalán írja: — "Szargont egy munkás mentette meg és később pohárnok lett belőle. Befolyása és kedveltsége növekedett, majd fellázadt ura ellen és elfoglalta annak a trónját. Szargon a Világmindenség királyának nevezte ki önmagát, de a valóságban csak Mezopotámia egy kis része felett uralkodott." —

A történelemkutatás megállapítása szerint "MÓZES" soha nem létezett, mert csak egy kitalált legendabeli alak volt.

* * *

Krisztus előtt 2400-2300 körüli időkben a Tigris és az Euphratesz környékének őslakossága a "rövidfejű" turáni emberek fajtájához tartozott. Azokban az időkben Egyiptomban, a Földközi-tenger szigetein, a Görög félszigeten és Indiában is rövidfejű turáni ember élt.

Arnold J. Toybes, "A Study of History" Londonban kiadott történelemsorozatában megemlíti, hogy a Közelkeleti, vagyis a Tigris és Euphrates folyók vidékének, Egyiptomnak és Indiának a civilizációját és kultúráját "rövidfejű fehér alpesi és dinári fajtaelemekhez, valamint hosszúfejű fehér mediterráni fajtípushoz" tartozó népek alakították ki. Azonban az angol történész nem említi meg, hogy az általa felsorolt népek milyen sorrendben, vagyis időrendben telepedtek le az említett területeken. A rövidfejű fehérbőrű alpesi és dinárinak elnevezett fajtaelemek a turáni fajhoz tartoznak. Általában a "dinárinak" elnevezett fajtaelem két ikerfajtára választható: a középtermetűnél egy kicsit magasabb "turáni, vagy alföldi magyarra, valamint a magastermetű dinári, vagy délmagyar emberfajtára.

Az embertantudomány megállapítása szerint azonban az első hosszúfejű emberek, akik Kr. e. 2400-2300 után jelentek meg a Tigris és Euphratesz folyók völgyében a mai ARAB NÉP ŐSEI voltak, akiket SEMITA NÉPNEK elnevezni nem más, mint történelemhamisítás, vagy tudatlanság. Az emberi fajtaikat nem a Biblia szerint nevezik el, mert a faji probléma nem illeszthető bele a Bibliaszerű leszármazási elméletbe.

HYKSZOSZOK, VAGY TURÁNI LOVAS NÉPEK

Azokban az időkben, amikor az ősarab népet egy természeti tűnemény kiűzte otthonaiból egy ŐSTURÁNI, ÖSSZITTYA NÉP tört be Egyiptom földjére.

1828-ban a Memphis melletti Sakkara piramis közelében egy nagyon régi papyrusz tekercset találtak, amely IPUVERI PAPYRUS név alatt ismeretes és ma a hollandiai Leideni Múzeum tulajdonában van. — (Cathaloge as Leiden 344.) —

Az Ipuveri Papyruszt 1909-ben Alan H. Gardiner lefordíttatta és a fordítást kiadta. A fordítás címe: — "The Admonitions of an Egyptian Saga from a Hieratic Papyrus in Leiden."

A fordítás néhány részlete:

2: 11. — "A város elpusztult, Alsóegyiptom kiszáradt.

2: 5 - 6. — "Egy szörnyű szerencsétlenség sújtotta a földeket, mindenütt vér látszik" —

2: 10. — "A folyó véres." —

3: 1. — "A sivatag ráment a földekre. A nagy pusztulás közepette egy idegen törzs jelent meg Egyiptomban." —

15: 1. — "Mi történt? — Az ázsiaiak ismerhették az egyiptomi állapotokat és azért választották ezt az időpontot a betörésre." —

Az Ipuveri papyrusz eleje és a vége idők folyamán elveszett és így hiányoznak azok a részek, amelyek a papyrusz készítőjének és az elkészítés időpontjának az adatait tartalmazták. A következők azt mutatják, hogy a papyrusz Kr. e. 2400 - 2300 évek közötti időkben lefolyt nagy természeti tűnemény (katakliзма) eseményeit örökíti meg.

Tagadhatatlan, Kr. e. 2400-2300 évek közötti időkben a mai Palesztina felől egy ősturáni, szittyia - hun nép özönlött el Egyiptomot. Manetho egyiptomi paptörténész feljegyzései szerint a betörés időpontjában Egyiptomban a XII. uralkodócsalád uralkodott.

Az egyiptomi faliképeken karcsú szálastermetű fehér bőrű embereket láthatunk, akiket Aosselini olasz történész, "I monumenti storici" című, Pisaban 1832-ben kiadott könyvében szittyáknak nevez.

Thomas Maurice, "Ancient History of Hindustan" című művében azt állítja, hogy a hinduk régi könyvei azt tartalmazzák: — hogy az őskorban egy PALLIS nevű indiai néptörzs az ellenesség által nyomatva Indiából Egyiptomba vándorolt és a NÉGY VÉDÁT is oda vitte magával.

A német történelemhamisítók állításai szerint a HYKSZOSZOK európai indoárják voltak, a zsidó őstörténészek szerint ter-

mészetesen csak SZEMITA NÉPRŐL lehet szó. Georgius Sincellus bevallása szerint (Immanuel Velikovsky, "Ages in Chaos" című könyve 6. oldalán) nincs semmiféle bizonyíték, ami ezeket a feltevéseket (szemiták) alá tudná támasztani.

A vitát, hogy mi volt ez az ősnép "ÁRJA, vagy SZEMITA", még el sem döntötték, amikor kiderült, hogy a HYKSZOSZOK TURÁNI SZITTYÁK voltak.

Eduard Henri Naville svájci egyiptológus kutatásokat végzett Egyiptomban. Az ásatások folyamán egy ősrégi templom maradványait tárta fel. A feltárt templom bejárata előtt KÉT HYKSZOSZ KIRÁLY-nak a turáni ember összes jellegzetességeivel bíró fekete gránitból való szobrát fedezte fel. A lelet ma a londoni British Museum tulajdonában van.

Naville megállapításai nyomán Mahler Ede, "Babylonia és Assyria" című Budapesten kiadott könyvében írja: — "Kik voltak a hykszoszok? — A hykszoszok turáni származásúak voltak, akikhez az elamitáktól kiszorított Babyloniaiak csatlakoztak. A turáni származású hykszoszok királyai csakis azokból a babyloniai családokból származhattak, amelyek a NEM SÉMI, tehát SZUMIR ELEMÉKBŐL ÁLLÓ NÉPTÖRZSHÖZ tartoztak, amelyek egykor az elamitáktól Babyloniából kiszorítva KANAÁN-ba vonultak. Később ugyancsak az elamitáktól szorongatott KANAÁNBELIEKKEL a HYKSZOSZOK a Nilus völgyébe hatoltak és ott állandóan letelepedtek." —

A HYKSZOSZ testalkat és jellem ősturáni népre mutat, egy magastermetű, fehérbőrszínű harcias népre. Ennek a népnek voltak pásztorai, de voltak igazi iparosai is, akik a fémiparnak és a kohászatnak igazi mesterei voltak. A hykszoszok, akik kitűnő építésszek is voltak hatalmas kőfalakkal megerősített fővárost építettek a Nilus deltavidékénél, amelyet az egyiptomiak sohasem tudtak bevenni.

Manetho feljegyzéseiből tudjuk, hogy a hykszoszok Egyiptomban TIZENKETTŐ KŐFALAKKAL KÖRÜLVETT VÁROST ÉPÍTETTEK és számtalan síremléket is emeltek.

Manetho ezeket az ősturán szittyákat HYKSZOSZOK-nak nevezte el, mi azonban történelemszemléletünkben ezt a magyarfajú népet LOVASOKNAK nevezzük el, mivel igen fejlett LOVASMŰVELTSÉGÜK volt.

A LOVASOK (HYKSZOSZOK) már évezredekkel ezelőtt megoldották a közlekedés lovasítását, amely már a civilizáció magas fokát mutatja. Kultúra és civilizáció csak ott tudott igazán magas fokra emelkedni, ahol az emberi műveltség és polgárosodás ki-

fejlődését késleltető TÁVOLSÁGOKAT le tudták küzdeni. Tehát az első lépés egy magasabb műveltség felé a KÖZLEKEDÉSI ESZKÖZ FELTALÁLÁSA lehetett, melynek a segítségével nagyobb fáradság, vagy megerőltetés nélkül az emberi települések közötti távolságokat áthidalhatták és mindent amire szükségük lehetett szállítani tudtak.

A lovasoknak kocsiaik voltak, melyet nem ökrök, hanem lovak vontattak. A lovasok vitték be Egyiptomba a CSATAMÉNT és a HARCISZEKERET is. Hatalmas kereken mozgó fedett, lakásul is szolgáló szekereken utaztak, mint minden magyarfajú ősszittyá nép.

Mikor kezdődhetett a lovasok egyiptomi uralma? Erre a nagy kérdésre még a történelemtudomány nem tudott határozott választ adni, abban azonban egyetértenek, hogy Kr. e. 2000 körül a lovasok, már Egyiptomban voltak.

Sir Alan Gardiner, "Egypt of the Pharaohs — An Introduction" című Oxfordban 1961-ben (Clarendon Press kiadás) megjelent könyvében írja:

— "Africanus és Manetho állításai szerint a XV. uralkodócsalád királyjegyzékén 6 idegen hykszosz király neve szerepel, akik 284 évig uralkodtak. A XVI. uralkodócsalád királyjegyzéke 32 hykszosz királyt sorol fel, akik 518 évig uralkodtak. A XVII. uralkodócsalád hykszosz királyai 151 évig uralkodtak." —

Manetho és Africanus feljegyzéseiben a XIII. - XVIII. egyiptomi uralkodócsaládok királyjegyzékein 217 uralkodót találunk, akik 1590 évig uralkodtak. Ezek szerint a történelmi igazság földerítése még az elfogulatlan és érdektelen történészekre vár.

A lovas (hykszosz) birodalomhoz tartozott KANAÁN is, melyet ma Palesztinának neveznek. Palesztina ősi neve "RÉTENU" volt, ezt a nevet az egyiptomi újkirályság feliratai őrizték meg. (Lásd I. Velikovsky, "Ages in Chaos" című könyve 171. oldalát, ahol az író Breasted Records, Vol. II. Sec. 451-re hivatkozik.) —

RÉTENU ősi turáni szó, amely olyan területet jelez, ahol rétek, legelők és mezők vannak. Egyiptom deltavidékének ősi neve pedig TEHENU volt, ez egy másik ősi turáni szó, mert TEHENU-ban már Menes egyiptomi király uralkodása alatt FÉLMIL-LIÓ SZARVASMARHA legett.

Jurgen Spanuth, "Atlantis — The Mystery Unravelled" című (Arco Publisher) Londonban 1956-ban kiadott könyve 135. oldalán írja: — "Kr. e. 3000 körüli időkből származó feljegyzések szerint TUIMAH megtámadta Északafrikát és leigázta TEHENUT." —

Rétenuban a lovasok számtalan falakkal körülvett várost építettek. Az egyik ősi városukat SHECHEM-et (Szécssem) 1962-ben tárták fel. A feltárt ősi városnak bronzkapui voltak és a város belsejében egy NAPTEMLŐM is állott.

A lovasokat az egyiptomiak hosszú ideig tartó harcok után tudták csak kb. Kr. e. 1580 körüli időkben kiszorítani. A lovasok egyrésze RÉTENUBA vonult, ahol egy újabb fővárost építettek. A Rétenuban épített új fővárosukat, kiürített egyiptomi fővárosuk "AVAR-IS" emlékére "AVARHALOM-nak, vagy AVARHALMA-nak nevezték el.

George Adam Smith, "JERUSALEM — The Topography, Economic and History from the Earliest Times to A. D. 70." című (Hodder and Stoughton London MCMVII kiadás) könyve 262-265 oldalain írja: — "Jeruzsálem nevének korai arab alakja AURISHALAMU volt." —

AURISHALAMU egy eltorzított név, amelyből azonban világosan kitűnik az eredet ősi városnév: AVAR = AURIS, HALAMU = HALOM, vagy HALMA. Jeruzsálem ősi neve tehát AVARHALMA, vagy AVARHALOM lehetett.

A régi görög történészek, akiknek a feljegyzésein a régi lovasnép fővárosának a neve szerepel, szokásukhoz híven minden nevet elgörögösítve írtak. Így maradt ránk az ősi lovasfőváros AVAR neve helyett is az AVARIS elnevezés. Később az AVARIS szó is tovább torzult, mert a V-ből U lett és az AVARIS-ból egy még torzabb AUARIS, majd AURIS név maradt ránk.

A lovasok Rétenu-i új fővárosuk AVARHALMA nevét a város nem őrizte meg, hanem csak az ősi fővárost védelmező erődítmény SOLYMA nevét. A fővárost erődje SOLYMA, mint egy SÓLYOM éberszemekkel védelmezte.

A görögök, amikor későbbi időkben Rétenut AVARHALMAVAL, vagy SOLYMA-val birtokukba vették, a városban egy ŐSRÉGI NAPTEMLŐMOT is találtak.

A görögök SOLYMÁT szent városnak tartották, ezért neve elé a SZENT-et, vagy görögül HIERO, IERO szócskát kapcsolták. Ilyenformán alakult ki a "HIEROSOLYMA, vagy IEROSOLYMA", amely még a kereszteshadjáratok korában is így volt ismeretes. A későbbi időkben a HIEROSOLYMA név tovább torzult és először IERUSALEM, majd végül JERUSLEM lett belőle.

Immanuel Velokovsky, "Ages in Chaos" című műve 5. oldalán írja: — "Manetho a régi egyiptomi paptörténész azt állította, hogy Jerusalemet az egyiptomból kiűzött HYKSZOSZOK alapították és városukat SOLYM-nak nevezték." —

Dr. Révay József egyetemi tanár lefordította Josephus Flavius zsidó történész "ÖNÉLETRAJZ"-át mely görög nyelven maradt fenn. Ezt a fordítást Káldor György budapesti könyvkiadó 1948-ban "ZSIDÓ HÁBORÚ" cím alatt adta ki. A könyv 397. oldalán olvashatjuk: — "...és a várost, amelynek régente SOLYMA volt a neve, HIEROSOLYMA-nak nevezte." —

A hykszoszok, vagy lovasok egyiptomi fővárosukban AVARIS-ban, Josephus állítása szerint 240,000 főből álló hadsereget tartottak. A lovasok RÉTENU, vagy mai nevén Palesztina területén számtalan falakkal körülvett várost alapítottak, melyeknek neveit a mai történelemtudomány földérítette.

G. Lankaster Harding, "The Antiquities of Jordan" című (Lutterworth Press) Londonban 1959-ben kiadott könyvében a következő ősi városneveket találtuk: — "AR, később Rabbah (35. o.), EDREI a későbbi Darae (36. o.), JARASH a későbbi Antioch (47. o.), Arbila, ma Irbid és SCYTHAPOLIS, ma Beisan." —

Concise Bible Dictionary, Cambridge Univ. Press kiadása, a következő ősi városneveket tartalmazza: — "ARPAD, ARVAD, ARAD, ATAD, BARA, BORSA, BEDE, BENO, BEZEK, DEOG, UZ, ZILAH, stb." —

Ezek a felsorolt ősi városnevek Magyarország területén, mint nevek, vagy mint földrajzi fogalmak nevei megtalálhatók, ami azt bizonyítja, hogy az a nép aki az ősrégi városokat építette és elnevezte egy olyan ősnyelven beszélt, melynek szavaiból legtöbbet a MAGYAR NYELV tartott meg.

Ezeket az ősi városneveket nem lehet sem INDOGERMÁN, sem pedig SZEMITA ZSIDÓ eredetűnek tartani.

Kr.e a 15-ik évszázadban a LOVASOK (HYKSZOSZOK) sokszázrezres tömege eltűnt, a történelemben valósággal nyomuk vesztett? — Kétséges, — hiszen a történelemtudomány beszámol arról, hogy arról a területről, melyet a lovasok a 15-ik évszázadban előzőnlöttek (LYDIA) egy népvándorlás indult meg EURÓPA felé. A lydiaiak a mai Törökország területéről a 15-ik évszázadban az OLASZ FÉLSZIGET-re költöztek és ott a TYRHENEKKEL, vagy TURÁNOKKAL egyesültek.

*

*

*

ETRUSZKOK, TYRRHENEK, TUSKOK VAGY TURÁNOK

Rejtelmes ősnép, amely különös figyelmet érdemel. A legszembetűnőbb a sok között, amely figyelmet érdemel, hogy műveltségüket és kultúrájukat a rómaiak, amikor átvették "ISTENNEVEIKET" is, amelyek a görög hitregékben nem szerepelnek, a

tyrrhenektől vették át, akiknek a nyelve a LOVASOK, vagy HYKSZOSZOK révén a Szanszkrittal közös szógyököket tartalmaz. A latin nyelv ezek szerint összes szavait, amely szanszkrit eredetűnek állítható az ETRUSZKOKTÓL vették át.

Római istennevek a megfelelő szanszkrit szógyök hozzáadásával:

"JUPITER" = szanszkritban: YU = növekedni, szaporodni.

— "PITAR" = apa (juvens pater, amint Cicero a JUPITER szót valóban magyarázza.

— "DIESPITER" = szanszkrit, DIVAS = nap, PITAR = apa, Varro szerint LUCIS et DIEI pater.

— "JUNO" = szanszkrit, YUI = egyesíteni, az egyesítő (JUNO pronuba). —

— MAVORS = szanszkrit MAHA = nagy hatalmas.

— "VARAS" = férfi, a hatalom embere, vagy

— "MARS" = szanszkrit MARAS, halál (mors), mar gyilkolni, martis, gyilkolás.

— "VULCANUS" = szanszkrit ULKA = láng.

— "VENUS" = szanszkrit VAN = szeretni.

— "AMOR" = szanszkrit AM = tisztelni, szeretni, (amere).

— "DIANA" = szanszkrit DIH = nőni, másképpen a változó, növekedő holdistennő, vagy DIV = fényleni, (a fénylő). —

Ez a feltűnő rokonság még a sírokba is leszáll, mert URNA szóval a szanszkrit URNU = beburkolni, betakarni felel meg.

A legelső Tyrrhen törzs Rhaetian keresztül érkezett Olaszország területére, egy másik csoportjuk későbbi időkben hagyta el Kisázsia és a Dunától délre Rhaetiában telepedett le, majd onnan felső Olaszországba költözött és onnan egészen a Tiber folyóig benépesítette a félszigetet, egyes csoportjaik még lejjebb délre Campaniába is letelepedtek.

Az etruszkok egy része CHALDEA-i eredetű és chaldeai eredetüket nemcsak csillagászati ismereteik, hanem több folyó és város nevének a chaldaei gyökszavakkal való rokonsága bizonyítja. — Lichtenauer, "Quaestio de Tuscis, eorumque origine (Monach. 1832.) —

Egy még későbbi etruszk csoport a LYDIAI PELAZGOK voltak, akik Lydiából Umbrian keresztül érkeztek. Ezek voltak azok az etruszkok (hetruskok, tyrrhenek), akiket Herodotus és Plutarchus történelmi munkáikban megemlítenek.

A Hykszosz nép Kr.e. a 15-ik században eltűnt Kisáziából. Nyomuk vesztett? Nem valószínű, mert éppen a 15-ik században Lydiából egy harcias nyelvileg rokon nép költözött Olaszországba,

amely nép ott 12 falakkal körülvett várost épített, éppen annyit, amennyi Egyiptom földjén a hykszoszoknak volt. Ezt bizonyítja még a szilárd építési módjuk és síremlékeik.

Egyébként az etruszkokat a mexikói **AZTEKOKKAL** is több alkalommal párhuzamba állították, mert építészetük művészi foka, a halottaik felékesítése és megőrzése nagyon sok hasonlatosságot mutat.

E. C. James, "Prehistoric Religion — A Study in Prehistoric Archaeology" (Thames and Hudson, London kiadása) című 1957-ben kiadott könyvében írta: — "Európa közepén Magyarországon számos urnatemetőt találtak. Az urnatemetők sokasága azt bizonyítja, hogy a halottégetés és az urnatemetés erről a területről terjedt el." —

Kr.e. kb. 2000. és 700. évek közötti időkben a halottégetés és az urnatemetés Magyarországon szokásban volt. A Kárpátmedencéből kivándorló magyarfajú, ősszittya-hun népek ezt a temetkezési szokásukat magukkal vitték Olaszország, a mai Görögország és a mai Törökország területére is, ahol azokban az időkben letelepedtek.

Randall, Mc Iver, "Villanovans and Early Etruscans", Oxfordban 1924-ben kiadott könyvükben írták: — "A vaskor kezdetén Umbria és Tuscany (Olaszország) területére a lakosság egy része a DUNAVÖLGYBŐL települt át. Bizonyíték erre a dunamedencei temetkezési mód, azonos urnák egy és ugyanazon népről tesznek tanúbizonyságot." —

A korai etruszkok legelső csoportjai a Kárpátmedencei ősturanok voltak, amit a nyelvük rokonsága is bizonyít.

Ignatius Donnelly, "ATLANTIS" című könyve 206. oldalán írta: — "Az etruszkok a turáni család egy ága volt." —

H. G. Wells, "A Világtörténet Alapvonalai" Budapest 1930-ban kiadott könyve (Gánius Könyvkiadó Rt. kiadása) 244-245. oldalain írja: — "Itália korabeli lakosai között az etruszkok messze elől jártak műveltségben. A latinok ekkor még durva paraszti nép voltak. A Tiberiszen volt egy gázló és itt cserélték ki áruikat a latinok és az etruszkok. A gázló környékén keletkezett Róma városa.

Kevés ember van, aki nem ismerné a két fivér Rémus és Romulus történetét, akik megalapították Rómát és alig akad valaki, aki ne ismerné a legendát, amely elmondja, hogyan tették ki a két csecsemőt, hogyan ápolta őket a nőstényfarkas. Modern történetíró igen kevés értéket tulajdonít ennek a legendának. Kr.e. 753-ra tehető Róma alapításának az esztendeje, de a Római Fő-

rum alatt sokkal korábbi etruszk sírokat találtak. Romulus állítólagos síremlékét pedig idáig meg nem fejtett etruszk fölírás borítja." —

A latinok évszázados küzdelem után felőrölték majd leigázták az őslakókat és megsemmisítették a művelt és civilizált etruszk államot. Ezekkel az eseményekkel kapcsolatban H. G. Wells írja: — "Az etruszkok jobb fegyverekkel harcoltak, civilizáltabbak is voltak, a számuk is nagyobb volt s talán kegyetlen sorsra jutottak volna a rómaiak, ha a harcot egyedül kellett volna megvívniuk. De az etruszkokat két nagy szerencsétlenség érte, amelyek annyira meggyöngyítették őket, hogy a rómaiak idővel teljesen fölébük kerültek. Az első szerencsétlenség a Sicíliai görögökkel vívott háború volt, a görögök Kr.e. 474-ben elpusztították az etruszk hajóhadat; — a második a gallok pusztító betörése északi Itáliába. Ez a vad népség a Kr.e. V. század vége felé rajzott északi Itáliába és elfoglalta a Pó völgyét, ugyanúgy, amint néhány századdal később rokon gall törzsek betörték Görögországba s Kisázsia és Galatiában telepedtek meg. — Az etruszkok így két tűz közé kerültek.

De a gallok betörése e népnek, mozgalmának hirtelen föllángolása volt csak, amely a dolgok meglévő rendjén nem igen változtatott. E martalóczok végigrabolták az Olasz félszigetet és egész Etruriát elpusztították. Kr.e. 390-ben elfoglalták és kirabolták Rómát is." —

*

*

*

PHOENICIAI ÉS A FÖNHUNOK

Kisázsia Kr.e. 3000. és 700. évek közötti történelmi eseményei szoros összefüggésben vannak a Földközi-tenger szeitgein élő népek életével. A Földközi-tenger egyik nagy és történelmileg legfontosabb szigete Kréta volt.

Kréta őslakói a pelazgok, valamikor a kárpátmedencében éltek és onnan vándoroltak Kréta szigetére. A pelazgok Krétán kívül Küproszban, Görögországban, Kisázsiaiban, Szicília szigetén és Olaszország területén is letelepedtek. Civilizációjuk és kultúrájuk sok évezreddel előbb fejlődött ki, mintsem a szőke, északi fajta, a hosszúfejű görögök Makedonián keresztül dél felé rajzottak volna.

Knosszoszban, Kréta szigetén olyan csodálatos emlékeik maradtak, amelyek az emberi képzeletben könnyen árnyékba borítják a másott talált civilizációk emlékeit.

Kréta őslakóinak a nevéhez ma egy sokkal szélesebb körű civilizáció fűződik, amely a Kr. előtti 11,652-ben lezajlott nagy természeti tűnemény (katakizma) előtt is virágozhatott azon a területen, ahol jelenleg a Földközi tenger vizei hullámoznak.

Knosszosz kultúrája és civilizációja régibb, vagy legalább is olyan régi, mint Egyiptom legrégebb kultúrája és civilizációja. A Bronzkorszak Egyiptomban ugyanakkor kezdődött, mint Knosszoszban.

Flinders Petrie, az első egyiptomi uralkodócsaládok idejéből valónak vélt vázákat talált Egyiptomban, amelyekről azonban később kiderült, hogy Kréta szigetéről kerültek oda.

Kréta szigetének fénykora Kr. e. 3000 és 2400 - 2300. évek közötti időkben lehetett, amikor az egész sziget egy uralkodó uralma alatt volt. Ekkor kezdődött a bőségnak és a jólétnek az a korszaka, amelyhez hasonlót még nem találtak a földön.

A kellemes éghajlat és az ellenséges támadásoktól háboríthatatlan biztonságos élet, s a világ minden művelt és civilizált népével folytatott kereskedelmük mind - mind elősegítették, hogy azok legyenek, aminek ma már ismerjük őket.

Ezt a csodálatosan kifejlődött kultúrát és civilizációt Kr. e. 2400 - 2300. évek között egy szörnyű sorscsapás összezúzta. A lakosság nagy része elhagyta a romba dőlt városokat és hajókra szállva részben Kisázsia partjain kötött ki, részben nyugat felé hajózott. A nyugati irányba távozók a Gibraltári szoroson keresztül kijutottak az Atlanti óceánra és Afrika partjait követvén a Canári szigetekhez érkeztek. Egyes vállalkozó csoportok neki vágtak a nagy óceánnak és elérték a Mexikói partokat, de közben felfedezték Kuba, Jamaika, Haiti szigeteit, míg mások innen dél felé fordultak és a Brazil partokon kötöttek ki.

Ezek a kiváló tengerhajózási és kereskedelmi ismeretekkel rendelkező krétai pelazgok, akiket CARIANOKNAK, vagyis CARAMAGYÁKNAK is neveznek, Kisázsiaiban a Földközi - tenger partvidékén a KARMEL FOKTÓL (Cape Carmel) a TAURUS hegységig terjedő partvidéket is betelepítették. Itt építettek egy fővárost TUR -t, vagy TZOR -t, amelyet a görögök TYRE -nek neveztek el és ezen a néven ismeretes ma is. A krétai pelazgok alkoták a magvát annak a népnek, amelyet ma PHOENICIAI NÉPNEK neveznek.

A nép, amely Kisázsia partjain letelepedett magát CARA NÉPÉNEK nevezte, a PHOENICIAI elnevezést a görögök találták ki, úgy látszik valamilyen történelmi eseményből kifolyólag.

A PHOENICIAN elnevezéssel kapcsolatban két feltevés van.

Az egyik feltevés szerint a név a görög PHOINIX = VÖRÖS, vagy PIROS szóból vette eredetét, a másik feltevés pedig a legendabeli PHOENIX MADÁR nevével van kapcsolatban.

A PHOENIX MADÁR a KARIANOK, vagy FÖNHUNOK legendabeli madara volt, amely őshagyományaik szerint minden 500 évben a saját hamujából újjászületik. Ez a legenda nagyon valószínű, hogy Egyiptomból származik, hiszen Egyiptom őslakói is a KARA NÉP fajtájához tartoztak.

Az egyiptomi legendák szerint a PHOENIX, vagy egyiptomi nevén BENU, OSIRIS szent madara volt. Benut az egyiptomiak egy égő fával a csőrében, repülve ábrázolták, ami a feltámadást jelképezte.

Az első szónak a PHOINIX-nek a magyarázata nem valószínű, a KARIANOK nem voltak vörösbőrűek, aminek ma a történészek egy része állítja. Ellenben az nagyon is valószínű, hogy a tengerhajózó főnhunokat a földközi - tengeri nap vörösbarnára cserizte, de csak a ruhával nem fedett testrészüket.

A PHOENIX szónak a magyarázata elfogadható, mert a PHOENIX a főnhunok szentmadara volt és a madárhoz fűzött legenda azt bizonyítja, hogy ez a nép valamikor egy nagy pusztító katasztrófán mehetett át, amely után nemcsak, hogy magához tért, hanem egy hatalmas birodalom megszervezésére is képes volt.

A Kisázsiaiban letelepedett főnhunok, vagyis a krétai pelazgok népéhez szumirok is csatlakoztak.

Colonel A. Braghine, "The Shadow of Atlantis" című könyve 164. oldalán írja: — "...hogya a Phoeniciaiak között számos tanult szumir egyén élt és a művelt népréteg a szumir nyelvet beszélte is." —

Egy másik döntő bizonyíték a "PHOENICIAI, FÖNHUN FÉRAS", az írásuk betűi kétségtelen rokonságot mutatnak az ŐSMAGYAR ROVÁSÍRÁS BETŰVEL, valamint az összes Földközi - tenger vidéki magyarfajú - ősszittya hun népek betűivel.

A Phoeniciaiak eredetileg, mivel pelazg származásúak rövidfejűek voltak és így fajirokonságuk valószínűtlen az ŐSARABOKKAL, akik hosszúfejűek voltak. A mai zsidóság a phoeniciaiakat SZEMITÁKNAK nevezi és azt állítja, hogy velük vérrokonok voltak. Ezt az állítást egy későbbi fejezetemben meg fogjuk cáfolni részletesebben is.

A Phoeniciaiak, vagy Főnhunok kis tengerparti országa mellett északon a Keiták, Kitták, vagy Hettiták országa, délen pedig a Hykszoszok birodalma terült el. A phoeniciaiak sohasem voltak ellenséges viszonyban két szomszédos testvérnemzetükkel. Hatal-

muk tetőpontján politikai szövetségbe tömörítették az összes Földközi - tengeri hajózó testvérmépeket és egy KARIAN SZÖVETSÉGET szerveztek.

A Phoeniciaiak számos gyarmatot alapítottak Braziliában. Rio de Jainero közelében a 842 méter magas PEDRA DA GAVEA sziklacsúcs oldalán 1836-ban egy nagyon régi sziklafeliratot találtak. Minden egyes írásjegy kb. 3 méter szélességű és az egész sziklafelirat egy jelentős távolságról tökéletesen látható. A brazil tudósok felfigyeltek erre az ősrégi sziklafelíratra és az egyik brazil régész tudós Bernardo de Silva Ramos részletesen tanulmányozta, majd sikerrel lefordította portugál nyelvre a felíratot. A sziklafelirat phoeniciai írás volt és a régész tudós véleménye szerint Kr. e. 887-856. évek között vésték fel. A felírat szövege — "Badezir Tzur királya Jetbaal első fia." —

Jethbaal phoeniciai király Kr. e. 887. és 856. évek között uralkodott, fia és utóda Badezir Kr. e. 855-850. évek között.

Prof. L. Schwennhagen brazil tudós és kutató "Antiga historia do Brasil" című 1928-ban kiadott könyvében írja: — "Kutatások folyamán Rio de Jainero közelében Niteroi, Campos és Tijuca helységekben phoeniciai eredetű földalatti folyosókat találtak, amelyek valószínűleg phoeniciai áruraktárok lehettek. Brazília területén kb. 2000 történelemelőtti időkből származó felíratot találtak, a tudósok megállapítása szerint ezek a felíratok phoeniciai, egyiptomi és szumir eredetűek voltak.

Bernardo da Silva Ramos, "Inscripcoes e tradicoes da America prehistorica" című 1932-ben kiadott könyvében írja, hogy több mint 1500 fényképet gyűjtött össze Braziliában talált ősrégi felíratokról és az Amazonas folyam torkolatánál fekvő Ilha de Marajo szigetén talált történelemelőtti időkben épített erődítményről.

A Marajo szigeti romok kutatása közben nagy kiterjedésű földalatti folyosókat és csarnokokat találtak. A romok tüzetes megvizsgálása után arra az eredményre jöttek rá, hogy azok nagyon hasonlóak az ETRUSZK VÁROSOK romjaihoz. A romok között talált cserépedények, vázák stílusa és díszítő elemei etruszkok munkájára hasonlít." —

Prof. L. Schwennhagen pedig történelemkönyvében azt állítja, hogy a Braziliában talált sziklafelíratok többsége phoeniciai és egyiptomi szöveget tartalmaz és számos szumir felírat is található.

Talán a legérdekesebb phoeniciai nyomok egyikét a Brazíliai PARAIBA állam egyik partmelletti szigetén találták. A szigeten egy ősrégi várnak a romjai vannak, amely valamikor a paraibai phoeniciai gyarmatot védelmezte. A várrom egy óriási kiterjedésű

építmény volt, amely egy egységet képezett. Az óriási várépületet több, mint 25 méteres falak alkotják, az építmény hossza kb. 147 méter, szélessége kb. 50 méter. A romerődnek számos földalatti folyosója és csarnoka van, míg maga az építmény folyosókból és termekből áll. A termek egyikében egy nagy szobor darabjait találták, amely valószínűleg BAAL NAPISTEN bálványa lehetett. A bennszülöttek ezt a szobrot SUME-nak nevezik, amely tupi nyelven nagy varázslót, főpapot jelent és nincsen kizárva, hogy ennek az ősrégi erődítménynek az eredete összefüggésben van azzal a szumir gyarmattal, amelyet még a szumirok létesíthettek Brazília területén.

Miles Poindexter amerikai szenátor, volt perui követ és író, "Peruvian Pharaohs" című 1938-ban kiadott könyvében írta: — "az ősszumirok több ezer évvel ezelőtt feltalálták a hajót és nagy három-négypárú hajóikkal széles kiterjedésű kereskedelmet bonyolítottak le a Csendes és az Indiai óceánokon. Az ősszumiroknak régi világhatalmuk lehetett, akiknek Délamerikában is voltak gyarmataik." —

*

*

*

Kr. e. 1160 és 1200. évek között nagy események történtek a Balkán félszigeten és a Földközi - tenger keleti medencéjében. Ezekkel az eseményekkel kapcsolatban ki kell térnünk a görögök őstörténelmére is.

H. G. Wells, "A világtörténet alapvonalai — Az élet és az emberiség történetének tüköre", című könyve 166. oldalán írja: — "Az a görög műveltség, amely Kr. e. VII. században déli Olaszország, Görögország és Kisázsiaiban kezdett kibontakozni, igen fontos tulajdonságaiban elüt attól a két nagy civilizált államrendtől, amelynek fejlődési vonalát már megrajzoltuk s amelynek a Nilus völgyében, valamint Mezopotámia két nagy folyójának a síkjain virult ki. Ezek a civilizációk hosszú korszakokon keresztül fejlődtek azokban a völgyekben, ahol nyomaikat ma is megtaláljuk. A primitív földművelésből bontakoztak ki lassú ütemben a templomi élet körül, s papkirályok és istenkirályok művelték korai városállamaikat hatalmas birodalmakká.

A barbár görög pásztorok és martalócok már olyan déli világba jutottak, amelynek műveltsége százados múltra tekintett vissza. A leigázott népek már ismerték a hajózás és földművelés titkát, fallal övezett városaik voltak, írni - olvasni is tudtak.

A görögök nem maguk teremtették meg műveltségüket, hanem feldúltak előbb egy korábbi civilizációt s annak romjain é

pítették fel a magukét.

Ez az oka annak, hogy a görög krónikákban nyoma sincs templomállamoknak, sem papkirályok uralkodásának. A görögök egyszerre csöppentek bele abba a szervezett életbe, amely keleten a templomok körül keletkezett. Egyszerűen belenyugodtak abba, hogy ahol templom van, ott város is áll és ez az eszmetársulás belegyökerezett lelkükbe.

Ami a legjobban meglepte őket, az bizonyára a városok fala volt. Kétséges vajon, minden átmenet nélkül megtelepedtek-e a városokban és rögtön városi életre tértek-e át? Eleinte bizonyára nyílt falvakban éltek a lerombolt és fölégetett városok romjain kívül, de a példa ott állott a szemük előtt és napról-napra inkább kellett magát. Eleinte a várost csak veszély idejére való menedékhelynek tekintették, a templomot pedig egyszerűen nagy menedékhelynek tekintették, a templomot pedig egyszerűen nagy épületnek, amilyen minden városban található. Az előttük virult civilizációk öröksége olyan emberek ölétébe pottyant, akiknek lelkében még erősen gyökerezett az erdei élet minden hagyománya és gondolkodásmódja. Az Iliás harcos társadalmá vette birtokába előbb a meghódított országot s csak lassan simult hozzá az élet új feltételeihez. Századok múltával azonban a görögök egyre valóságosabb és babonásabb néppé váltak, abban a mértékben, amint a meghódított nép vallásos hagyományai egyre erősebben szivárogtak ki közéjük az ősi falak közül.

*

*

*

Kr. e. kb. 1500 körül a görögök árja fajú törzsei északról özlönlöttek el a Balkán félszigetet és elfoglalták az ősi pelazg városokat. Kr. e. 1200 körül, amikor már megismerkedtek a hajózás titkaival is, hajókat építettek és hajókra szállva kirabolták és felégették Knossoszt, majd Kisáziában vetettek véget Trója ősrégi pelazg-carián városállam életének.

A görögök rablóhadjáratai miatt az égei kikötők pelazg-carián népe átkelt a tengeren s a szárazföldön, Kisázsia partvidékén keresett biztosabb otthont. Ellepték a Nilus deltavidékét az afrikai partok nyugati részeit. Szövetségbe léptek a keitékkel, vagy hetitékkel és a phoeníciai vérkonyaikkal.

Második Ramses korában (Kr. e. 1298 - 1235) és Harmadik Ramses (1198 - 1166) uralkodása alatt keletkezett feliratok és fali képek nagy tengeri csatákról és szárazföldi hadjáratokról emlékeznek meg, amelyet egyiptomi népe a magyar fajú, pelazg-carián tengeri népek ellen vívott.

Herodotus a nagy görög történész, aki Kr. e. 484 - 425. évek között élt, utazásai során Palesztinában is megfordult. Feljegyzéseiben írja, hogy PELAZGINA = PALESTINA a philisteusok földje.

A mai történelemtudomány az égei kikötővárosok Kisáziában letelepült magyarfajú pelazg-carián népet philisteusoknak nevezi, amely elnevezés a görögöktől származik. Ma már tudjuk, hogy ez a nép sohasem hívta önmagát philisteusnak.

A pelazgok megjelenése és letelepedése után RÉTENU nevet cserélt és azóta Pelazginának, majd Palestinának nevezik.

A rétenui pelazgok eredetileg tengeri népek voltak, de újabb hazájukban szárazföldi sereget szerveztek. A szárazföldi seregnek ökrös szekerei voltak, azokat használták szállításra és azokról is harcoltak.

Az egyiptomi feljegyzéseken számos értékes feljegyzés maradt erről a népről, amelyről a német Wiesner és a jugoszláv Milojcic történészek azt állapították meg, hogy eredetileg Magyarország délvidékein élhettek. Ezek a rétenui pelazgok valamikor a nagyon régi időkben a Dunavölgyéből vándoroltak az Égei-tenger szigeteire és a Balkán félszigetre, ahol kultúrájuk és civilizációjuk Knossoszban érte el a tetőpontot.

Egy másik neves történész Friedrich Wirt megerősítette Wiesner és Milojcic megállapításait és szerinte is a philisteusoknak nevezett ősi pelazg-carián nép valamikor a Nagyduna területén élt.

Az egyiptomiak feljegyezték az egykor ellenük harcoló pelazg-carián népek törzsneveit, melyet a mai történészek megpróbáltak kibetűzni. Az egyiptomi feljegyzések szerint három pelazg-carián törzs támadott ellenük. Az első törzs nevét PHRST betűknek megfelelő képjelekkel örökítették meg, amelyet PELESET, PHE-RESET, PULASATI, majd végül PHILISTIN-nek értelmeztek. Az igazság az, hogy az egyiptomi képírás jeleinek a hangértéke teljesen bizonytalan.

A második pelazg-carián törzsnek a neve a SAKAR-nak olvasott név volt, amelyet Grapon egyiptológus ZEKÉR-nek (SZE-KÉRNEK), E. Meyer ZAKARI-nak és Fritz Schachermeyer pedig TAKARA-nak vélt olvasni.

A harmadik törzs neve kétségtelenül DÉNES volt, amelyet azonban Eduard Meyer DANUNA-nak, s Schachmeyer pedig DEM-JÉN-nek véleményezett.

*

*

*